Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 654 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN**
Guilleminlaan 35 / b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, verzoekt op 15 juni 2021 een eerste keer om internationale bescherming. Op 25 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het hiertegen ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 272 103 van 28 april 2022.

1.2. Op 4 november 2024 komt verzoeker België een tweede keer binnen, waarna hij op 14 november 2024 een tweede keer om internationale bescherming verzoekt. Op 10 maart 2026 beslist de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger afkomstig uit Vlorë, Albanië.

*U diende op 15 juni 2021 vanuit de gevangenis van Antwerpen een **eerste verzoek** om internationale bescherming in. Korte tijd later, op 9 juli 2021, diende uw zoon G. S. (O.V. x.xxx.xxx) in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw verzoek verklaarde u dat Albanië in 1997 werd geteisterd door chaos. Na het plunderen van legerdepots waren wapens wijdverspreid onder de bevolking. In gans het land, zo ook in Vlorë, pleegden gewapende bendes tal van moorden. Eind 1997 werd u opgepakt. U werd beschuldigd van deelname aan criminele activiteiten van een georganiseerde bende, van het plegen van verscheidene moorden, diefstal met geweld en illegaal wapenbezit. Het ging evenwel om valse beschuldigingen. Na twee dagen voorhechtenis in Vlorë werd u overgebracht naar gevangenis 313 in Tirana. In 1999, na een detentie van een jaar en enkele maanden, werd u vrijgelaten. In 2000 of 2001 werd E. T. vermoord. De politie van Vlorë beschuldigde u en uw beste vriend A. S. van deze moord. Ofschoon u hier niets mee te maken had, vluchtte u in 2002 naar Italië. Daar werd u op 10 maart 2004 opgepakt en overgebracht naar de gevangenis. Tijdens uw detentie in Italië werd u in Albanië tot een gevangenisstraf van 25 jaar veroordeeld voor meerdere moorden en lidmaatschap van een misdaadbende anno 1997. In 2009 werd u uitgeleverd aan Albanië. U tekende beroep aan bij het Hof van Cassatie [Albanees: Gjykata e Lartë – NL: het Hooggerechtshof]. Het eerder vonnis van het hof van beroep werd herzien en u werd vrijgesproken voor deelname aan een gewapende bende en moord gepleegd door deze gewapende bende, maar schuldig bevonden aan diefstal en/of ontvoering. U herinnert het zich niet precies. Het gaat immers om feiten die u in de schoenen werden geschoven maar niet had gepleegd. Voor deze feiten werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 jaar. U zat in de gevangenissen van Korçe, Fushë Krujë en Peqin bij Elbasan. In de zaak van de moord op E. T. werd u eveneens vrijgesproken. In september 2017 kreeg u vijf dagen penitentiair verlof toegekend. In deze periode ging u koffie drinken in de buurt van uw woning in Vlorë met A. X., een vriend van uw broer. A. had u daags voordien verteld dat hij ruzie had gehad met de bende van de broers L. en de broers H. Zij beschuldigden hem van diefstal van een lading cannabis. Hoewel u niets met deze zaak te maken had, ging de bende L.-H. er toch van uit dat u zich hierin gemoeid had. Plots kwamen twee gepantserde wagens aanrijden. Uit deze wagens stapten onder andere K. L., I. H. en E. H. Zij riepen u toe dat zij iets met u wilden bespreken. Op datzelfde moment haalden zij hun wapens boven. U slaagde erin de scène te ontvluchten. Vervolgens hoorde u via vrienden en kennissen dat dezelfde bende een aanslag op u beraamde op de route van uw huis naar de gevangenis. Omdat u voor uw leven vreesde, keerde u na uw penitentiair verlof niet terug naar de gevangenis, waar u de resterende drie of vier jaar van uw straf moest uitzitten. U vluchtte naar Griekenland waar u valse Roemeense identiteitsdocumenten kocht van enkele Albanezen. Via Italië reisde u verder naar België. Op 4 januari 2018 werd u aangehouden door de politie van Antwerpen wegens verboden wapenbezit. U was toen in het bezit van een (ver)vals(t)e Roemeense identiteitskaart en rijbewijs op naam van C. P. Op 8 januari 2021 werd u in Mechelen gearresteerd en in verdenking gesteld wegens witwassen en deelname aan een vereniging van misdadigers. Vervolgens werd u overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. U gaf zich toen uit voor C. P. met Griekse nationaliteit. Ingevolge een internationaal opsporingsbericht d.d. 14 februari 2019 verzocht Albanië België om uw uitlevering. Bij een terugkeer naar Albanië vreesde u vermoord te worden door de familieleden van de in 1997 vermoorde personen, moorden waarvan u beschuldigd werd en door het Albanese gerecht werd vrijgesproken. Ook al werd u bij de herziening van uw proces vrijgesproken door het Albanese gerecht voor moord, de familieleden van de slachtoffers beschouwen u nog steeds als de dader en willen zich daarom wreken. Daarnaast vreest u de misdaadbende, bestaande uit A. K., I. S., A. C., I. H., E. M., N. F., R. L., K. L., M. H. en A. H. Zij viseren u omdat zij u ervan verdenken betrokken te zijn bij het drugsconflict tussen hen en A. X. Bovendien bestaan er familiebanden tussen de leden van deze bende en de slachtoffers van de moorden in 1997 waarvan u beschuldigd werd. Een tweetal jaar voor het persoonlijk onderhoud inzake uw eerste verzoek pleegde R. en K. L. een aanslag op uw boezemvriend A. S. net na zijn vrijlating uit de gevangenis. Bij deze aanslag raakte A. gewond. Zijn schoonbroer A., en zijn vriend L. kwamen bij deze aanslag om het leven. Anderhalf jaar voor het persoonlijk onderhoud inzake uw eerste verzoek werd K. B., een vriend van uw familie, die een tijdje in België had verbleven, bij zijn terugkeer in Albanië vermoord door dezelfde bende. A. X. verbleef enkele maanden bij u in België. Terug in Albanië werd hij ontvoerd door A. K., I. S. en A. C.. Sindsdien is er geen enkel nieuws van A. Ook E. T. werd in Albanië door dezelfde bende geliquideerd, enkel en alleen omdat hij u één of twee keer ontmoet had in België. Al deze feiten vormen voor u het bewijs dat deze bende u viseert en dat uw leven in gevaar is. Omdat zij niet bij u kunnen raken, roeien zij uw naasten uit. Van de ontvoering van E. T. werden camerabeelden gemaakt waarop de daders goed te zien waren. De daders werden opgepakt voor verhoor en een uur later opnieuw vrijgelaten. De Albanese autoriteiten weten immers zeer goed wie de bendeleden zijn en laten hen straffeloos hun gang gaan. De Albanese politie houdt hen zelfs de hand boven het hoofd. J. C., de voormalige politiecommissaris van Vlorë, en S. T., de voormalige minister van Binnenlandse Zaken, werden beschuldigd van banden met deze bende en van drughandel. U hebt dan ook geen enkel vertrouwen in de Albanese autoriteiten die door en door corrupt zijn. Ook in België werden u en uw naasten reeds geviseerd. Uw huidige partner werd achtervolgd in Anderlecht. Geregeld ontving u informatie dat iemand gestuurd werd naar Antwerpen om een aanslag op u te plegen.*

Op 26 oktober 2021 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst werd hierbij vastgesteld dat uit uw gedrag geenszins een nood aan internationale bescherming blijkt. U diende immers pas drie jaar en negen maanden na uw vertrek uit Albanië en pas nadat u in België opgepakt en opgesloten werd, een verzoek om internationale bescherming in. Daarnaast kon geen geloof gehecht worden aan uw bewering geviseerd te worden in een (bloedwraak)vete met de families van de slachtoffers van de moorden gepleegd in 1997 waarvoor u nadien terechtstond. Uw gebrekkige kennis over uw strafproces, in het bijzonder over de slachtoffers, en uw gebrekkige kennis over de u viserende wraaknemende families, viel moeilijk te rijmen met de door u uitgesproken vrees. U gaf immers aan mede door uw jarenlange geviseerdheid door deze families Albanië verlaten te hebben. Deze vaststelling hypothekeerde in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid. Daarnaast werden er in deze beslissing ook heel wat vraagtekens geplaatst bij de door u beweerde geviseerdheid door de misdaadbende bestaande uit A. K., I. S., A. C., I. H., E. M., N. F., R. L., K. L., M. H. en A. H., onder meer door de zeer vage en weinig toereikende verklaringen die u aflegde over de redenen waarom u door deze misdaadbende werd geviseerd. Betreffende de door u aangehaalde liquidaties en verdwijningen van mensen uit uw omgeving (A. X., A. S., K. B., E. T.), werd voorts opgemerkt dat u er niet in geslaagd was deze gebeurtenissen op een overtuigende wijze te linken aan uw persoon en dus aan uw bewering dat deze verband hielden met uw eigen situatie. Er kon dan ook niet besloten worden dat deze incidenten een bewijs vormden dat uw leven in gevaar was bij terugkeer naar Albanië. Tot slot werd er gewezen op de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië en opgemerkt dat u evenmin aannemelijk maakte dat u voor de door u aangehaalde problemen met enerzijds de families van de slachtoffers van de moorden eind jaren 1990 waarmee u onterecht in verband werd gebracht, alsook met voornoemde misdaadbende (voor zover hier al geloof aan zou kunnen gehecht worden) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van de op het CGVS beschikbare informatie en de elementen in uw dossier kon besloten worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen, zo ook in het kader van bloedvetes, aan alle onderdanen – zo ook u – voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 28 april 2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, arrestnummer 272103).

*Op 14 november 2024 diende u in België een **tweede verzoek** om internationale bescherming in.*

U verklaarde in het kader van dit verzoek in 2022 vanuit België aan Albanië uitgeleverd te zijn nadat u eerst negen maanden in de gevangenis van Antwerpen had gezeten en de Albanese autoriteiten om uw uitlevering hadden verzocht. U diende vervolgens in Albanië nog een straf van drie jaar uit te zitten. Voor het feit dat u in 2017 niet was teruggekeerd uit penitentiair verlof was u ondertussen bijkomend veroordeeld tot anderhalf jaar gevangenisstraf. Na uw uitlevering werd u opgesloten in de gevangenis van Fushë Krujë.

Op 8 januari 2024 kwam uw zoon G. S. om het leven nadat hij door een sluipschutter met een dodelijk schot in het hoofd werd getroffen. Dit gebeurde in het appartement van uw broer S. in Vlorë en dit in aanwezigheid van zowel S. als zijn vrouw E. A. (O.V. xx.xxx.xxx). De politie ondernam hierna nauwelijks actie. Zij begaf zich naar de woning en maakte foto's van uw overleden zoon. Daarnaast werd het door de daders gebruikte voertuig uitgebrand teruggevonden. Daarbij bleef het. Ondanks het feit dat de politie weet wie de daders zijn, werd niemand aangehouden. Het gaat hier om N. F. (alias D.), I. H. (alias I. of E.) en C. Q. (niet zijn echte naam). Hun bedoeling zou destijds zijn geweest zowel uw zoon als uw broer S. te doden. Deze drie personen zijn allen afkomstig uit Vlorë en houden zich bezig met criminele activiteiten, waaronder drugssmokkel en afpersing. U bent er ten volle van overtuigd dat zij verantwoordelijk zijn voor de moord op uw zoon. Niettemin verkeert u in onzekerheid over de reden waarom deze personen — samen met hun vrienden, van wie u de namen niet kent — u en uw naaste familie viseren. Mogelijk houdt dit verband met een conflict dat zij in het verleden hadden met uw vriend A., al beschikt u hierover niet over definitieve duidelijkheid. Ze hebben ook twee vrienden van uw broer, K. B. (K. B.) en A. X. in het verleden gedood. U heeft ook geen idee waarom zij door hen doodgeschoten werden.

Vier à vijf maanden na de moord op uw zoon kwam u vroeger vrij door een amnestieregeling. U kreeg anderhalf jaar strafvermindering.

Kort na uw vrijlating – mogelijk al de dag erna – werd u voor de eerste en enige keer op het politiecommissariaat van Vlorë ondervraagd over de moord op uw zoon. U beantwoordde de gestelde vragen en noemde de drie eerder genoemde personen als verdachten. De betrokken agenten bevestigden dit en

gaven aan dat zij wisten wie er achter de moord zat maar dat er geen bewijzen beschikbaar waren. De politie van Vlorë is echter volledig corrupt.

Ook werd u direct na uw vrijlating uit de gevangenis opnieuw opgepakt. Het Italiaans gerecht – op vraag van een rechtbank in Lecce in een dossier van mensenhandel – had immers om uw uitlevering gevraagd. Na eerst dertig dagen te zijn vastgehouden in Albanië, werd u effectief aan Italië uitgeleverd. Daar werd u na tien tot vijftien dagen in detentie in vrijheid gesteld. Een paar dagen na uw vrijlating verliet u Italië en reisde van daaruit over de weg naar België. U verbleef in België maar een paar dagen. Met tijdelijke reisdocumenten, uitgereikt door de Albanese ambassade in België, keerde u vervolgens terug naar Albanië. U voelde zich namelijk verplicht het graf van uw zoon te bezoeken. Na uw terugkeer vestigde u zich in Tirana, waar u op verschillende locaties onderdak vond. U verbleef uiteindelijk ongeveer drie à vier maanden in Tirana, tijdens dewelke u tevergeefs naar Griekenland probeerde te reizen. U werd namelijk op 4 oktober 2024 de toegang tot het Griekse grondgebied ontzegd. U keerde hierop noodgedwongen terug naar Albanië. Na een korte periode – waarvan u zich de duur niet meer herinnert, mogelijks een paar dagen tot tien dagen — vertrok u opnieuw vanuit Tirana en keerde u terug naar België. Uw zoon was vermoord en u leefde in angst dat dezelfde drie opdrachtgevers/daders ook u zouden doden. U zag in die periode ook via de beelden op uw telefoon dat verdachte personen en voertuigen aan uw woning in Vlorë passeerden. U kwam op 5 oktober 2024 de EU binnen via Kroatië. Enkele uren of een dag later kwam u opnieuw in België aan.

Uw broer S. en zijn echtgenote, die op uw onderduikadres in Tirana waren achtergebleven, werden na uw laatste vertrek naar België het slachtoffer van een aanslag met een drone die geladen was met TNT. Ook deze keer zouden dezelfde drie personen hierachter zitten. Uw broer raakte bij deze aanslag gewond, maar durfde uit angst nergens medische hulp te zoeken, omdat het hele systeem in Albanië — politie inbegrepen — corrupt is.

Vier maanden voor het persoonlijk onderhoud inzake uw huidig verzoek hebben ze ook uw buurman in Vlorë, genaamd F. (familienaam niet gekend), gedood. Ze dachten dat hij uw huis bewaakte en hebben hem daarom vermoord. Twee personen werden voor deze feiten opgepakt en in verdenking gesteld. Zij zitten nog steeds vast. Het gaat om vrienden van de drie personen die u en uw familie viseren. N., I. en C. werden ook even opgepakt in verband met deze moord, maar werden na verhoor heel snel vrijgelaten.

U voegde nog toe dat u in 2004 In Italië werd opgepakt op beschuldiging van mensensmokkel, feiten waarvoor u uiteindelijk in Italië tot vijf jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Na het uitzitten van deze gevangenisstraf werd u in 2009 door Italië uitgeleverd aan Albanië.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u vermoord te worden. De politie is corrupt in Albanië en werkt samen met de misdaad.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Albanees paspoort, uitgereikt op 9 augustus 2024 en geldig tot 8 augustus 2034; uw identiteitskaart, uitgereikt op 4 maart 2024 en geldig tot 3 maart 2034; uw rijbewijs; de overlijdensakte van uw zoon G., een foto van het overlijdensbericht van uw zoon, verschillende afgedrukte internetartikels over de moord op uw zoon en de aanslag met een drone op uw broer S. (bronnen: cna.al, alfapress.al, oranews.tv; report.tv en pamfleti.net) inclusief een USB-stick waarop meerdere artikels over u, uw broer en zoon staan; 7 foto's van de vernielingen aan het appartement van uw broer S. als gevolg van de drone-aanval; en een document van het parket van Brussel, d.d. 8 september 2025 gericht aan u en meester A. V. betreffende een gerechtelijk onderzoek naar feiten die plaatsvonden te Brussel op 2 maart 2025.

Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte u op 1 oktober 2025 via e-mail screenshots van beelden afkomstig van een bewakingscamera aan uw woning in Vlorë over, waarop volgens het bijhorende commentaar het voertuig en de daders van, alsook de uitvoering van de moord op uw zoon zichtbaar te zien zouden zijn. Op 8 december 2025 schreef uw advocaat, meester M. S. i.o. meester A. V., een e-mail (met een bijkomend document d.d. 23 mei 2018 van het Hof van Beroep van Vlorë (besluit 60-2018-1772) dat volgens u handelt over de heropening van de strafzaak nu meer dan 20 jaar geleden tegen u voor de moord op E. T., waarvoor u toen werd vrijgesproken), waarin wordt aangeven dat het feit dat deze zaak na meer dan twintig jaar wordt heropend, twijfels doet rijzen of u wel nog een eerlijk proces zal krijgen in Albanië dan wel dreigt hierdoor opnieuw in de gevangenis terecht te komen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van

onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 3 december 2025 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. " Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt ***uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.***

U verklaarde namelijk dat u in Italië door een rechtbank in Milaan werd beschuldigd en veroordeeld tot een ***gevangenisstraf van vijf jaar*** *voor* ***mensensmokkel*** *(CGVS, p. 3, 12 en 13). In beroep werd volgens u deze straf bevestigd (CGVS, p. 13). U stelde ook voor deze feiten op 10 maart 2004 in Italië opgepakt te zijn en dit nadat u in 2002 vanuit Albanië naar Italië was gevlucht (CGVS, p. 3). U was toen op de vlucht omdat u in Albanië door het gerecht gezocht werd voor de moord op E. T. Tijdens uw detentie in Italië werd u in Albanië veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar voor lidmaatschap van een misdaadbende en moorden in dit verband gepleegd in 1997 (CGVS, p. 3). Dit leidde ertoe dat u na het uitzitten van uw straf in Italië, in 2009, aan Albanië werd uitgeleverd (CGVS, p 1, 3 en 13).*

U liet na tot op heden voor de Belgische instanties de rechtelijke uitspraken in eerste aanleg en beroep in uw Italiaanse strafzaak voor te leggen, dit ofschoon u dit expliciet werd gevraagd tijdens uw onderhoud op het CGVS en u hiertoe in staat wordt geacht. U werd immers in dit proces bijgestaan door een Italiaanse advocaat en slaagde er wel in gerechtelijke stukken neer te leggen van uw strafzaken in Albanië. Bovendien werd u in verband met deze zaak van mensenhandel relatief recent nog, in 2024, door de Albanese autoriteiten uitgeleverd aan Italië. Dit gebeurde op vraag van een rechtbank in Lecce. U zat toen tien à vijftien dagen in hechtenis in Italië, waarna u opnieuw in vrijheid werd gesteld (CGVS, p. 12 en 13). Hierdoor kan des te meer verwacht worden dat u politionele en rechtelijke documenten met betrekking tot deze zaak kan neerleggen, wat echter niet het geval is. Hiermee geeft u geen volledig inzicht in de feiten waarvoor u in Italië werd veroordeeld, zoals de veroorzaakte schade, de omvang van de misdrijven en de mate van uitbuiten van de kwetsbaarheid van andere personen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt effectief uw veroordeling voor mensenmokkel Italië, meer zelfs, volgens deze informatie werd u door een rechtbank in Milaan veroordeeld tot 12 jaar, 5 maanden en 26 dagen gevangenisstraf voor de misdrijven 'Criminele Organisatie' en 'Illegale smokkel van migranten' (Illegal Trafficking of Immigrants).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, zelfs als enkel uw versie van de feiten in aanmerking wordt genomen, en dus wordt aangenomen dat u in Italië veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf voor mensensmokkel of smokkel van migranten, ook hieruit uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten blijkt.

Gelet op het feit dat u veroordeeld bent door een rechtbank in een EU-lidstaat, worden de feiten geacht te zijn bewezen, ook als u deze – zoals blijkt uit uw verklaringen – ontkent (CGVS, p. 12).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ***ernst*** *van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.*

Volgens het UN Protocol against the smuggling of migrants van 15 november 2000 "wordt met 'smokkel van migranten' bedoeld het bewerkstelligen van de illegale binnenkomst van een persoon in een staat die partij is en waarvan die persoon geen onderdaan of ingezetene is, teneinde hieruit rechtstreeks of onrechtstreeks een financieel of ander materieel voordeel te halen".

Migranten die een beroep doen op de diensten van smokkelaars, zijn vaak het slachtoffer van criminele netwerken die misbruik maken van hun kwetsbaarheid. Smokkelaars bieden clandestiene, vaak gevaarlijke en vermoeiende trajecten aan die het leven van de migranten in gevaar brengen. De zee oversteken in geïmproviseerde bootjes, mensen vervoeren verborgen in de lading van vrachtwagens en illegaal grenzen oversteken via onherbergzame of gevaarlijke gebieden zijn allemaal voorbeelden van de risico's die hiermee gepaard gaan. Elk jaar sterven er veel mensen terwijl ze illegaal hun land van bestemming proberen te bereiken.

Illegale migrantensmokkel ondermijnt de openbare orde en maakt het voor regeringen moeilijk om te controleren wie zich op hun grondgebied bevindt. Mensenhandel houdt grote, onbekende en oncontroleerbare migratiestromen in stand, met alle gevolgen van dien voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteit van de landen van bestemming.

De gevolgen van illegale migrantensmokkel zijn talrijk en ernstig. Naast het risico om hun leven te verliezen, kunnen migranten het slachtoffer worden van geweld, diefstal, ontvoering en uitbuiting. Slachtoffers van mensenhandel worden over het algemeen overgelaten aan een totaal marginaal bestaan, zonder middelen en zonder rechten. Ze zijn vaak niet in staat een fatsoenlijk inkomen te verdienen en komen terecht in het illegale arbeidscircuit, wat leidt tot economische uitbuiting en onmenselijke situaties.

Bijgevolg ***kan de illegale smokkel van migranten in het licht van de individuele omstandigheden worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf****.*

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat u door het Italiaanse gerecht werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van – afhankelijk of er hier wordt voortgegaan op uw eigen verklaringen dan wel op de informatie zoals blijkt uit uw administratief dossier (zie blauwe map) – 5 jaar of 12 jaar, 5 maanden en 26 dagen. Deze aanzienlijke gevangenisstraf onderstreept de ernst van de feiten, in het bijzonder vormt het een sterke indicatie van de omvang van de misdrijven en de veroorzaakte schade.

Bovendien wordt er in de op het CGVS beschikbare informatie gesproken over het feit dat u bijkomend ook werd veroordeeld in Italië voor het misdrijf 'Criminele Organisatie', wat de omvang van de criminele activiteit nog verder versterkt. Het potentiële criminele effect op de veiligheid en de openbare orde van een georganiseerde misdaadgroep is immers duidelijk groter dan het effect van een individu.

Daarnaast wijzen uw andere veroordeling in het verleden in Albanië tot 16 jaar gevangenisstraf voor diefstal met geweld en illegaal wapenbezit en uw aanvaringen in het verleden met het gerecht in België ook op uw (mogelijke) betrokkenheid bij andere (internationale georganiseerde) misdaadactiviteiten. Ook dit vergroot de ernst van het door u gepleegde delict van mensensmokkel, want dit vormt een element van bedreiging van de openbare orde en veiligheid.

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat ***de daden van smokkel van migranten die u hebt gepleegd als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt****.*
Er is vastgesteld dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar (op basis van uw verklaringen) of tot 12 jaar, 5 maanden en 26 dagen gevangenisstraf (volgens informatie afkomstig van de politie van Vlorë die werd geciteerd in de Albanese pers) voor de feiten die u hebt gepleegd en die deze uitsluitingsbeslissing rechtvaardigen. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u deze straf heeft uitgezeten. Uit uw verklaringen en de informatie aanwezig in uw administratief dossier blijkt namelijk dat u van 2004 tot 2009 hiervoor in Italië in een gevangenis zat om vervolgens door de Italiaanse autoriteiten aan Albanië te worden uitgeleverd.

In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046, benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de

toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond.

Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal van mening dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.

U beging criminele feiten die gekenmerkt worden door een gebrek aan respect voor de lichamelijke integriteit van anderen. Illegale migrantensmokkel brengt onder meer het leven van migranten in gevaar, naast andere gevaren voor migranten zoals geweld en economische uitbuiting.

Bovendien blijkt – zoals reeds aangegeven – uit uw administratief dossier dat u na uw vrijlating in deze zaak van mensensmokkel nog verschillende problemen hebt gehad met de politie en het gerecht, dit zowel in Albanië als in België.

Zo stond u in Albanië terecht in twee strafprocessen, waarbij u in één van deze processen in hoger beroep finaal werd veroordeeld tot 16 jaar gevangenisstraf voor diefstal met geweld en illegaal wapenbezit, een straf die u ondertussen heeft uitgezeten in Albanië, met dien verstande dat u uw resterende straf uitzat nadat u eerst een ernstige schending van de voorwaarden van strafuitvoering had gepleegd. U keerde in september 2017 namelijk niet terug uit penitentiair verlof en vluchtte toen voor het einde van uw straf naar België. Na uw uitlevering door België in 2022 op vraag van het Albanese gerecht, werd u later in Albanië bijkomend strafrechtelijk vervolgd voor ontsnapping uit de gevangenis.

Tijdens uw eerdere verblijf in België kwam u tevens in aanraking met het Belgisch gerecht. Op 4 januari 2018 werd u namelijk aangehouden door de politie van Antwerpen wegens verboden wapenbezit, in het bijzonder illegale dracht van een vergunningsplichtig wapen en dracht van een verboden wapen. U was toen in het bezit van een (ver)vals(t)e Roemeense identiteitskaart en rijbewijs op naam van C. P. Vervolgens werd u op 8 januari 2021 in Mechelen gearresteerd op beschuldiging van witwassen en deelname aan een vereniging van misdadigers, dit nadat u werd tegengehouden met een voertuig waar onder meer een som geld van 36.500 euro werd aangetroffen waarvoor u geen uitleg kon verschaffen en nadat onder andere bleek dat u bij nazicht onder andere identiteiten politioneel als verdachte gekend was voor inbreuken op de wapenwetgeving en mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting. Vervolgens werd u – samen met uw broer S. overigens – overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen, waar u een jaar zou verblijven. U gaf zich toen aanvankelijk uit voor C. P. met Griekse nationaliteit. U werd in deze laatste zaak wel buiten vervolging gesteld.

De aanwezigheid van recidive wijst niet op een gedragsverandering of op het feit dat eerdere veroordelingen duurzaam werden geïnternaliseerd.

*Ook dient te worden gewezen op het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud, wanneer gesproken wordt over deze veroordeling voor mensensmokkel, u de gepleegde feiten blijft ontkennen (CGVS, p. 13). U toont derhalve **geen schuldinzicht** (gevoelens van berouw, erkenning van het leed). De afwezigheid ervan vormt een relevante gedrags- en risicofactor met het oog op toekomstig handelen.*

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

*Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Het gaat hier in uw geval duidelijk om gemeenrechtelijke criminele feiten. De nietpolitieke aard van het misdrijf is dan ook evident.*

*Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. U werd namelijk in 2004 in Italië voor deze feiten van mensensmokkel veroordeeld en zat hiervoor in de periode 2004-2009 in een Italiaanse gevangenis. Uw komst naar België en huidig verzoek hier dateren van veel later.*

*Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf.*

Een rechtbank van een EU-lidstaat heeft u immers schuldig bevonden aan het strafbare feit van mensensmokkel (illegale smokkel van migranten) en, volgens andere bronnen, zou deze veroordeling ook betrekking hebben op het strafbare feit van criminele organisatie.

*Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. Toen u hierop werd gevraagd waarom het CGVS niet zou moeten overwegen u wegens deze feiten uit te sluiten, beperkte u zich tot de verklaring dat men u eveneens wil vermoorden en dat u naar België bent gekomen om hulp (bescherming) te zoeken, dat u niemand heeft gedood en dat u voor de feiten die u wel heeft gepleegd reeds werd gestraft (CGVS, p. 17). **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen**. In aansluiting bij het voorgaande dient bovendien te worden benadrukt dat het feit dat u voor uw misdrijven werd gestraft, geen verschoningsgrond in strikte zin vormt.*

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U vreest bij terugkeer naar Albanië vermoord te worden door N. F., I. (E.) H. en C. Q.

***Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek ernstige tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw doen en laten en uw reisbewegingen na uw vrijlating in 2024 in Albanië.** Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte u aanvankelijk geen enkele melding van uw hernieuwde arrestatie na uw vrijlating in 2024 in Albanië, noch van uw daaropvolgende uitlevering aan Italië. In tegenspraak hiermee verklaarde dat u na uw vrijlating uw reisdocumenten in orde bracht en vervolgens "direct" naar Griekenland vertrok, hoewel u in werkelijkheid eerst nog ongeveer drie maanden ondergedoken in Tirana woonde (CGVS, p. 5). Uit uw initiële verklaringen blijkt voorts dat u hierna ongeveer tien à vijftien dagen in Griekenland verbleef (waarover u trouwens ook warrige verklaringen aflegde), waarna u in september of oktober 2024 vanuit Griekenland naar Albanië terugkeerde (CGVS, p. 6). U verbleef daar naar eigen zeggen vervolgens ongeveer twee maanden – al kan u zich ook hier de precieze duur van uw verblijf niet meer herinneren -, waarna u Albanië opnieuw verliet en over de weg naar via Montenegro, Kroatië, Hongarije en mogelijk ook Slovenië en Frankrijk naar België reisde. Na een dag reizen kwam u in België aan. Ongeveer tien à vijftien dagen na uw aankomst hier, diende u op 14 november 2024 in België uw tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelde op dit punt van uw onderhoud uitdrukkelijk na uw vrijlating geen andere landen te hebben bezocht (CGVS, p. 7). Niet alleen gaven uw warrige verklaringen op dit punt reeds aanleiding tot vragen, later tijdens uw onderhoud stelde u echter – in volledige tegenspraak met uw eerdere verklaringen – aarzelend dat u kort na uw vrijlating in Albanië opnieuw was gearresteerd dit in het kader van een uitleveringsverzoek door Italië. U bracht toen dertig dagen door in detentie in Tirana (gevangenis 313), alvorens daadwerkelijk te worden uitgeleverd aan Italië, waar u na tien à vijftien dagen in detentie werd vrijgelaten (CGVS, p. 13). De daaropvolgende tien dagen verbleef u nog in Italië, waarna u vanuit Italië via Frankrijk naar België reisde. Vijf dagen na uw aankomst hier keerde u, naar eigen zeggen eind juli of begin augustus 2024 terug naar Albanië (CGVS, p. 14). Wanneer u vervolgens ermee geconfronteerd wordt dat u bij eerdere vragen over uw verblijfplaatsen na uw vrijlating in Albanië met geen woord repte over een uitlevering aan Italië of over een tussentijds verblijf in België, verklaarde u dat u enkel maar geantwoord hebt op de u gestelde vragen, niets meer en dat u niets te verbergen heeft (CGVS, p. 14). Deze uitleg volstaat natuurlijk niet. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ontstaan immers niet door selectief te antwoorden, maar doordat minstens één van beide versies feitelijk onjuist is. Een nieuwe versie die haaks staat op een eerdere kan niet worden verklaard met het argument dat u enkel op vragen heeft*

geantwoord. De plicht tot waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen berust bij u als verzoeker. Daarnaast verklaarde u ditmaal dat u na uw terugkeer uit België op meerdere adressen woonachtig was in Tirana (voorheen bracht u maar één enkel adres daar ter sprake), waar u in totaal drie à vier maanden verbleef, dat u in die periode naar Griekenland trachtte te reizen, maar aan de grens werd teruggestuurd wegens het ontbreken van een hotelreservatie. Als bewijs hiervan verwijst u naar de Griekse stempel met kruis van 4 oktober 2024 in uw paspoort. Dit alles is opmerkelijk aangezien u eerder nog sprak over een verblijf van tien tot wel twintig dagen in Thessaloniki, Griekenland. Ook hier spreekt u zichzelf dus tegen. Wat uw daaropvolgende reisbewegingen betreft, legde u andermaal inconsistente verklaringen af. U stelt eerst direct na de mislukte inreis in Griekenland naar België vertrokken te zijn, vervolgens maakte u ervan dat u nog een paar dagen in Albanië was gebleven, daarna dat u er nog tien dagen bleef, om uiteindelijk te verklaren dat u het niet meer weet (CGVS p. 15). Ook dit tempert de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hoe dan ook blijkt uit een stempel in uw paspoort dat u op 5 oktober 2024 via Kroatië de EU binnen reisde, wat dus uitsluit dat u na uw mislukte poging om naar Griekenland te reizen (op 4 oktober 2024) nog tien dagen in Albanië zou verbleven hebben. In dit verband verklaarde u bovendien enkele uren uur tot misschien een dag na uw doorreis toen door Kroatië al in België te zijn aangekomen (CGVS, p. 15). Dit laatste staat op zijn beurt haaks op uw verklaringen afgelegd bij het indienen van uw verzoek op 14 november 2024. U liet toen namelijk optekenen pas op 4 november 2024 in België aangekomen te zijn. Volgens u gaat het hier slechts om een misverstand doordat dit gesprek zonder tolk plaatsvond (CGVS, p. 15). Los van deze verklaring is het duidelijk dat u uw relaas voortdurend tracht aan te passen wanneer eerdere versies niet langer houdbaar blijken. Reisbewegingen zijn doorgaans concrete en gezien hun recent karakter, goed herinnerbare feiten. De aanzienlijke inconsistenties in uw verklaringen wijzen dan ook op een intentionele misleiding van de Belgische asielinstanties. Er dient daarbij op gewezen te worden dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet hebt voldaan aan deze medewerkingsplicht. Dit alles ondermijnt in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.
***Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u zowel tijdens uw verblijf in Italië in 2024 als tijdens uw kortstondig verblijf in België kort na uw vrijlating in Italië eind juli of begin augustus 2024 ervan heeft afgezien een verzoek om internationale bescherming in te dienen**. In plaats daarvan keerde u terug naar Albanië, volgens uw zeggen omdat u een sterke drang voelde het graf van uw zoon te bezoeken. Het feit dat u, ondanks uw gestelde vrees voor uw leven, in geen van beide veilige derde landen bescherming aanvroeg en zonder enige vorm van bescherming eenvoudigweg naar Albanië teruggekeerde, is moeilijk te rijmen met de door uw beweerde nood aan internationale bescherming. Dit ondermijnt op zich reeds danig de geloofwaardigheid van de door u gestelde vrees voor ernstige wraakacties door uw tegenstanders. Van iemand die werkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, mag immers verwacht worden dat hij bij aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk om internationale bescherming verzoekt. Uw handelswijze – waarbij u dit zowel in Italië als in België achterwege liet – staat daarmee op fundamentele wijze op gespannen voet.*

Aansluitend bij het voorgaande dient aangestipt te worden dat uw uiteindelijke keuze voor België om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen verwonderlijk is op basis van de verklaringen en uitlatingen gedaan in uw eerste verzoek. U stelde immers tijdens uw vorig verzoek dat er ook in België pogingen waren om u te vermoorden. U voegde er in dit verband aan toe dat uw tegenstanders ook hier heel wat vrienden en kennissen hebben die u willen vermoorden (CGVS 1ste VIB, p. 9). U vervolledigde dat ook uw naasten hier geviseerd werden. Zo werd uw huidige partner achtervolgd in Anderlecht (CGVS 1ste VIB, p. 17). Geregeld ontving u daarenboven informatie dat iemand gestuurd werd naar Antwerpen om een aanslag op u te plegen (CGVS 1ste VIB, p. 17). Ofschoon aan deze feiten toen door het CGVS weinig geloof werd gehecht, stelde uw raadsman in het verzoekschrift ter indiening van uw beroep tegen deze weigeringsbeslissing van het CGVS (d.d. 4/11/2021), dat indien uw belagers u hadden kunnen lokaliseren, u België zou verlaten hebben om zich, met nieuw te nemen persoonlijke veiligheidsmaatregelen, te vestigen in een ander land om zo uit de klauwen te blijven van de u viserende misdaadbende. Het was aldus nooit uw bedoeling zich in België definitief te vestigen. U verbleef slechts op deze schuilplaats tot u zeker was dat de bende van L. u had gevonden waarna u opnieuw zou verder vluchten. Dit is waarom u op het ogenblik van het indienen van uw verzoek al enkele jaren in België verbleef zonder een enkele procedure tot het verkrijgen van een verblijfstitel op te starten. Bovendien voegden jullie eraan toe dat deze handelswijze van u helemaal niet ongebruikelijk is. Andere personen met veiligheidsproblemen vergelijkbaar aan deze van u hebben dezelfde "oplossing " gekozen. Goed geplaatste waarnemers verklaren die keuze én door een gebrek aan vertrouwen in door de overheid geboden bescherming (!) én door de vele aanslagen buiten Albanië gepleegd door misdaadbendes op tegenstanders die er verbleven onder hun eigen naam. U bent zelfs na uw aanhouding in België in 2021 blijven vertrouwen op die "persoonlijke beschermingsmaatregelen" en bent daar pas van afgestapt toen u in de gevangenis van Antwerpen werd geconfronteerd met een mogelijke

uitlevering naar Albanië. Dit maakte dat u geen andere keus meer had dan het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Gelet op het feit dat de Albanese pers uitvoerig berichtte over uw verblijf eerder in België, u aangaf in het kader van uw eerste verzoek hier in België door uw tegenstanders ook geviseerd te zijn en geen vertrouwen te hebben in de door de (Belgische) overheid geboden bescherming, is het vreemd dat u opnieuw koos voor België als land om internationale bescherming te verzoeken.

Ten derde legden u en uw broer S. S. weinig eensluidende verklaringen af over jullie belagers in Albanië, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en jullie nood aan internationale bescherming. *Zo stelde u in het kader van uw eerste verzoek herhaaldelijk geviseerd te zijn door een misdaadbende bestaande uit E. H., A. K., I. S., A. C., I./I. H. (bijnaam I.), E. M., N. F. (bijnaam D.), R. L. en diens broer K. L., de broers M. en A. H. (CGVS 1ste VIB, p. 10, 11 en 14). In het kader van uw huidig verzoek geeft u daarentegen te kennen reeds lange tijd geviseerd te worden door N. F. (alias 'S.'), E. H. (alias 'I.) en C. Q. (bijnaam). U geeft hierbij aan dat zij de leiders zijn van een misdaadbende en nog worden bijgestaan door tien à vijftien vrienden of aanhangers waarvan u de namen echter niet kent (CGVS, p. 8). Waar u oorspronkelijk dus tien namen van belagers gaf, geeft u er nu slechts drie waarvan er maar twee overeenstemmen met deze oorspronkelijke tien. Van één van deze drie kent u trouwens slechts de bijnaam. Bovendien vernoemde u eerder de bende L., C. en H. als zijnde uw belangrijkste tegenstanders (CGVS 1ste VIB, p. 13). Ofschoon uw broer S. steeds aangegeven heeft door dezelfde personen als u geviseerd te worden – het was immers omdat ze u niet konden bereiken dat ze hun wraak op hem richtten –, gaf hij andere namen op dan u tijdens zijn opeenvolgende verzoeken. Uitdrukkelijk bevraagd naar zijn belagers of tegenstrevers in Albanië verwees hij in zijn eerste verzoek steevast naar de persoon van R. L. , I. H. en E. H. (die laatste werd vermoord op 6 november 2018) en in de rand daarvan tevens naar K. L., de broer van R. L., R. B. en een zekere D.. Hij omschreef hen als vrienden van E. H. (CGVS 1ste VIB S., p. 6, 10 en 19). Ofschoon uw broer S. in het kader van zijn tweede verzoek duidelijk stelt door dezelfde personen en om dezelfde redenen als voorheen geviseerd te worden, verklaarde hij ditmaal op de Dienst Vreemdelingenzaken in een 'bloedwraak' verwikkeld te zijn met een aantal personen, waarvan I. H., O. (O.) en Mikel de belangrijkste namen zijn. Zij voerden bijvoorbeeld de drone-aanval tegen hem uit. Hij voegde eraan toe geen andere vijanden te hebben (Verklaring Volgend Verzoek S., d.d. 10.03.2025, vraag 17). Uw broer tijdens zijn daaropvolgend persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wie er achter de aanval met explosieven op zijn wagen zat, vernoemde hij I. H., D., R. en Mikel, waarbij hij van laatstgenoemde drie personen de familienaam niet kon geven (CGVS S., p. 11). Vervolgens stelde hij dat I. H. - als verantwoordelijke – samen met 'die andere jongens' achter de moord op zijn neef (uw zoon) G. en de aanlag op hem in Tirana zaten (CGVS S., p. 11). Vervolgens verduidelijkte hij dit door te verklaren dat I. H., en diens twee rechterhanden O. en G. achter de moord op G. en de aanslag op hem met een drone zaten. Van O. en G. – alle twee roepnamen – bleek hij trouwens de echte identiteit niet te kennen (CGVS S., p. 14 en 15). Jullie wisselende en weinig eensluidende verklaringen over de identiteit van de personen die jullie viseren (waarbij de enige constante de persoon van I. H. lijkt) roept ernstige vragen op over de geloofwaardigheid van jullie verklaringen, te meer daar het zou gaan om een beweerdelijk langdurig conflict. Indien deze personen jullie inderdaad al geruime tijd zouden viseren en verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van sommige van jullie vrienden, de moord op uw zoon (als vergelding jegens u en/of uw broer) en de mislukte aanslag met een drone op uw broer en zij het tot op heden nog steeds op jullie en jullie naaste omgeving gemunt hebben, mag worden verwacht dat u en uw broer veel belang zouden hechten aan hun identiteit en deze niet alleen (onderling) zouden overeenstemmen, maar dat jullie ook nog eens de volledige en werkelijke namen van jullie belagers zouden kennen. Aangezien jullie beweren jullie land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat jullie eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van jullie relaas vormen. Er kan immers van uitgegaan worden dat jullie onderling communiceren over dergelijke zaken met betrekking tot de kern van jullie problemen en vrees die jullie ertoe opnieuw heeft aangezet jullie land van herkomst te verlaten. Dat de partner van uw broer S. tijdens haar persoonlijk onderhoud in haar eigen verzoek aangeeft maar twee van jullie tegenstanders bij naam te kennen, met name I. H. en E./E. M., en dus ook nog eens met een nieuwe naam op de proppen komt, komt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen evenmin ten goede (CGVS E., p. 7).*

Dezelfde opmerking kan gemaakt worden wanneer het gaat over de ***motieven van deze misdaadbende*** *om jullie te viseren. Net zoals bij jullie eerste verzoek reeds werd vastgesteld, legden jullie ook nu in het kader van jullie tweede verzoek weinig toereikende verklaringen af over de redenen waarom jullie door deze misdaadbende zouden worden geviseerd. U tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom jullie belagers u en uw familie viseren, stelde u dit geheel niet te weten en hen nooit iets misdaan te hebben. U kon slechts het vermoeden uiten dat zij in het verleden een conflict hadden met A. (S.), een vriend van u, en dat dit mogelijks de aanleiding vormde. Bovendien wist u ook geheel niet waarover het conflict tussen hen en A. dan juist ging (CGVS, p. 8). Dat u zelfs geen minimale kennis of inzicht heeft waarom ze u precies viseren, roept op zich reeds ernstige vragen op. Uw broer gaf daarentegen te kennen dat uw persoon de reden vormt waarom ze jullie viseren en dat dit teruggaat op feiten uit het jaar 1997, toen vrienden van u in een soort van oorlog verwikkeld waren met hen, waarmee hij doelt op een misdaadbende uit Vlorë die toentertijd geleid werd door E. H. (CGVS S., p. 12). Gevraagd om hier meer inzicht in te verschaffen en*

herhaaldelijk hierover doorgevraagd, bleef uw broer echter sterk op de oppervlakte en geraakte hij niet veel verder dan de verklaring dat E. H. vroeger een vriend van u had vermoord, dat hij daarom ook u wilde vermoorden en dat na de dood van E. diens rol binnen zijn misdaadbende werd overgenomen door I. H., die de oorspronkelijke vete tussen E. en u verderzette. Uw broer kon zich evenwel niet langer de naam herinneren van deze vriend van u die door E. werd vermoord of van andere personen betrokken bij dit conflict (CGVS S., p. 11-13). Niet alleen slaagden u noch uw broer er dus in gedetailleerde en doorleefde verklaringen te geven over de achterliggende motieven voor deze vete, uw broer sprak zichzelf bovendien ook nog eens tegen met wat hij hierover verklaarde bij zijn eerste verzoek. Hij gaf toen immers tijdens zijn onderhoud op het CGVS te kennen dat E. achter u aanzat omdat hij u verdacht van de moord op T., die een goede vriend van E. was geweest. Volgens uw broer werd u hier toen onterecht van beschuldigd of in meegetrokken omwille van uw vriendschap met Didi – de echte moordenaar van T. – en uw goede vriendschap met A. S., op zijn beurt ook een vriend van Didi. Daarnaast gaf u toen te kennen dat R. L. dacht dat u en uw broer hem en zijn zoon beschoten hadden. Dit vormde een bijkomend motief om jullie te viseren. Daar H. Ines bevriend was met zowel R. als E., viseerde deze ook jullie (CGVS 1ste VIB S., p. 12). Zijn herhaaldelijk wisselende en jullie onderling incoherente verklaringen over de achterliggende motieven voor deze spiraal van geweld halen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen verder onderuit. Indien deze personen werkelijk sinds geruime tijd een doelbewuste dreiging vormden jegens u, uw broer en de rest van jullie omgeving en verantwoordelijk zouden zijn voor de ernstige incidenten die u en uw broer beschrijven, namelijk de moord op uw zoon G., de aanslag met een drone jegens uw broer en het vermoorden van vrienden en kennissen van jullie, kan worden verwacht dat jullie duidelijke kennis zouden hebben niet enkel van hun identiteit, maar ook van hun motieven.

Het feit dat de lijst van daders aanzienlijk verkleind is en dat het motief vaag en zelfs volgens u totaal onbekend blijft, vormt een logische inconsistentie die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen verder en aanzienlijk aantast.

Niet alleen zijn jullie verklaringen in dit verband weinig overtuigend, meer zelfs, volgens de vele artikels in de Albanese pers over deze gebeurtenissen en jullie persoon, gaat het hier om afrekeningen tussen rivaliserende misdaadbendes in Vlorë, waarbij zowel u als uw broer met dergelijke feiten worden geassocieerd. De veroordeling van u in het verleden in Albanië tot 16 jaar gevangenisstraf voor uw aandeel in criminele feiten die de regio Vlorë teisterden tijdens de gewapende chaos van 1997 (initieel werd u hierin ook veroordeeld voor deelname aan criminele activiteiten van een georganiseerde bende en moord maar finaal hiervoor vrijgesproken), uw aanrakingen ook daarna met het gerecht in Albanië (zo stond u terecht voor de moord op E. T., maar werd finaal hiervoor vrijgesproken en werd na uw uitlevering door België veroordeeld voor het niet terugkeren in 2017 uit penitentiair verlof), uw veroordeling in Italië (cfr supra) tot vijf jaar gevangenisstraf voor mensensmokkel (en 'criminele organisatie'); de eerdere arrestatie en detentie van uw broer S. in Albanië voor illegaal wapenbezit, zijn eerdere (niet definitieve en uiteindelijk verjaarde) veroordeling in Spanje voor naar eigen zeggen prostitutie en mensenhandel en jullie eerdere aanhouding en detentie in België op beschuldiging van deelname aan bendevorming en witwassen (ook hierin werden jullie buiten vervolging gesteld zoals wordt bevestigd door de door uw advocaat getoonde buitenvervolgingstelling door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen), lijken jullie betrokkenheid bij het crimineel milieu te bevestigen. Hiermee geconfronteerd tijdens jullie onderhoud op het CGVS – en gewezen hierbij op de vele artikels in de Albanese pers waarin gespeculeerd wordt dat de moord op uw zoon G. een mogelijke vergelding richting u kan zijn en het feit dat hierbij ook wordt verwezen naar mogelijkse drughandel en conflicten tussen criminele groepen – stelden zowel u als uw broer echter zeer duidelijk dat het hier om onjuiste berichtgeving gaat en jullie zich nooit met enige vorm van criminaliteit hebben ingelaten (CGVS, p. 10; CGVS S., p. 19).

Voor wat uw broer betreft kan er hier nog gewezen worden op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) dat hem op 25 augustus 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd betekend en waarbij onder meer werd gewezen op het feit dat hij door zijn gedrag geacht werd de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Hierbij werd niet alleen verwezen naar zijn/jullie aanhouding op 9 januari 2021 voor deelname aan bendevorming en witwassen – feiten waarvoor jullie dus nooit werd veroordeeld – maar ook naar het feit dat uit een bevraging bij Europol bleek dat uw broer in het verleden veroordeeld werd voor feiten van drugshandel en verboden wapenbezit, wat wees op het bestaan van recidivegevaar.

Hoe dan ook, het louter gegeven dat personen uit uw directe omgeving in Albanië werden gedood en ook u er werd geviseerd door criminelen uit Vlorë, volstaat niet om in uw hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval.

U en uw broer hebben onvoldoende aannemelijk gemaakt dat jullie voor de door jullie aangehaalde problemen met deze misdaadgroep rond de persoon van I. H. – problemen die overigens van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en die als dusdanig geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie –, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. *Daar waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de politie weinig tot geen actie ondernam na de moord op uw zoon – volgens u beperkte hun tussenkomst zich tot een bezoek aan uw woning, het meenemen van zijn lichaam en het terugvinden van het uitgebrande voertuig van de daders; u stelde zelfs op een bepaald ogenblik dat zij niets hebben gedaan (CGVS, p. 8) – dient te worden benadrukt dat dit in tegenspraak is met uw broers verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (CGVS S., p. 13 en 14). Hieruit blijkt dat de Albanese politie aanzienlijk uitgebreider heeft opgetreden. Direct na de moord werd door de politie, samen met speciale eenheden waaronder de nationale veiligheidsdiensten en de antiterreureenheid RENEA, een grootschalig onderzoek opgestart. Er werden huiszoekingen uitgevoerd, de beelden van beveiligingscamera's werden bekeken en geanalyseerd en er werden veiligheidscontroles ingesteld bij alle in- en uitgangen van Vlorë. Om het onderzoek vooruit te helpen, riep de politie burgers op om tips door te geven met een premie van 30.000 euro voor informatie die leidde tot de identificatie en arrestatie van de daders. De lokale politie stelde hierbij een speciaal telefoonnummer beschikbaar, waarbij de anonimiteit van elke beller werd gegarandeerd. De directeur van de Staatspolitie, M. R., ging over tot de oprichting van een speciale onderzoeksgroep binnen de politie onder leiding van een aanklager met als doel om het voorval op te helderen. Hij zakte hiervoor ook zelf af naar Vlorë. Er werd dus een uitgebreid politieonderzoek opgezet. Het onderzoek richtte zich vooral op het verleden van u omwille van het blanco strafblad van uw zoon en uw (schijnbare) banden in het verleden met de misdaad. In de eerste dagen werden meerdere personen (> 30) gearresteerd, omwille van het vermoeden dat zij mogelijk kennis hebben van de omstandigheden van de moord en dat zij informatie kunnen verstrekken die het onderzoek kan helpen. Bij het speurwerk werd bovendien in maart 2024 een wapen- en munitiedepot ontdekt in de buurt van Vlorë (Babica). Onder de wapens bevond zich ten minste één sluipschuttersgeweer dat mogelijks kon gebruikt zijn bij de moord op uw zoon. In het kader hiervan werden arrestaties verricht. Uit dit alles blijkt een daadwerkelijk optreden van de Albanese politie en het gerecht naar aanleiding van de moord op uw zoon. In dit verband kan trouwens maar weinig geloof gehecht worden aan de bewering van zowel u als uw broer dat jullie elk slechts één keer door de politie in deze zaak zouden verhoord zijn (CGVS, p. 11; CGVS S., p. 13). U plaatste dit verhoor bovendien pas na uw vrijlating, die volgens u vier of vijf maanden na de moord op uw zoon plaatsvond (CGVS, p. 11). Dit klemt met voornoemde informatie over de wijze van optreden van de Albanese autoriteiten. Aansluitend kan ook gewezen worden op jullie gebrekkige kennis van het onderzoek, in die zin dat u geheel niet bleek te weten wie bij de politie en het gerecht het onderzoek leidt naar de moord op uw zoon (CGVS, p. 11) en ook uw broer zich de (volledige) naam van de politiedirecteur en procureur die het onderzoek leidt, niet herinnert (CGVS S., p. 13). Jullie onwetendheid hier stemt tot nadenken en kan bezwaarlijk overtuigen. Het feit dat jullie weinig concrete informatie kunnen geven over (de stand van) het onderzoek en bedenkelijke verklaringen afleggen over jullie rol hierin, maar tegelijkertijd stellige uitspraken doen dat de corrupte politie wist wie de daders waren en waar ze zich tot een week na de moord bevonden, maar dat ze hen desondanks met rust hebben gelaten zonder dit nader toe te lichten of concreet te onderbouwen (CGVS, p. 8 en 11 en CGVS S., p. 13 en 14), is totaal ontoereikend om het ontbreken van nationale bescherming aan te tonen. De verklaring van E., de partner van uw broer, dat de politie na de moord op G. haar taken niet naar behoren zou hebben uitgevoerd omdat er geen straten werden afgesloten en er binnen noch buiten de stad patrouilles werden ingezet wat volgens jullie het vermoeden bevestigt dat de dader(s) hulp kregen van de Albanese autoriteiten, staat haaks op de informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt immers het tegendeel. Deze stelling kan dan ook niet worden gevolgd (CGVS E., p. 8).*

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het optreden van de autoriteiten geen resultaatverbintenis inhoudt. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs – er moeten objectieve elementen zijn die aantonen dat de dader(s) het strafbare feit daadwerkelijk hebben gepleegd –, twijfel over de identiteit van de daders, gebrek aan getuigen,…) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Het feit dat u en uw broer stelden dat de dader(s) nog niet werd(en) aangeklaagd terwijl jullie hun namen doorgaven aan de autoriteiten en zij gekend zijn bij deze autoriteiten (CGVS S., p. en CGVS, p. 14 en 15) wijst dus niet noodzakelijkerwijs op een gebrekkig of onrechtmatig optreden door de autoriteiten. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u ook geen informatie neerlegde over de huidige status van het onderzoek of waaruit blijkt dat u dit in uw ogen gebrekkig optreden van de autoriteiten ergens zou aangeklaagd hebben. In Albanië bestaan immers mogelijkheden (zie infra) om eventueel wangedrag van de politie aan te klagen.

Wat betreft de aanslag met een drone met explosieven gericht tegen uw broer en diens partner dient andermaal gewezen te worden op het algemene principe dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden

verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier niet het geval. Uw broer heeft immers naar aanleiding van deze feiten het land onmiddellijk verlaten zonder voorafgaand enig contact met de politie te hebben. Ondanks zijn telefonisch contact enkele dagen later met het hoofd van de algemene politie – volgens zijn partner nadat er een bericht werd verspreid dat zij gezocht waren en zij beiden oordeelden zich buiten het bereik van de Albanese autoriteiten te bevinden (CGVS E., p. 9 en 10) –, waarbij ze werden uitgenodigd om terug te keren naar Albanië om alsnog in deze zaak verhoord te worden en ondanks de belofte hierbij van deze politiechef dat hij persoonlijk garant zou staan voor hun veiligheid, waarbij hij ook effectief beschermingsmaatregelen aan hen aanbood (CGVS S., p. 16 tem 18, CGVS E., p. 9 en 10), weigerden zij beiden hierop in te gaan. Het voorgaande wijst op een bereidheid van de autoriteiten om in deze zaak op te treden. Dat uw broer weigerde hieraan mee te werken omdat hij naar Turkije wou gaan voor een dringende medische ingreep en daarnaast geen vertrouwen meer had in de Albanese autoriteiten, is weinig overtuigend om zijn nalaten te rechtvaardigen (CGVS S., p. 16 en 17). Zijn loutere stelling dat de autoriteiten hem niet zouden beschermen, volstaat niet om het vermoeden van effectieve staatsbescherming te weerleggen. Uw broer liet trouwens ook na ooit op een later tijdstip hiervoor nog persoonlijk contact op te nemen met de Albanese politie om alsnog zijn medewerking aan het onderzoek te verlenen (CGVS S., p. 16). Uw broer heeft zich nadien ook nooit persoonlijk bij de politie of de gerechtelijke autoriteiten in Albanië geïnformeerd over de voortgang van het onderzoek (CGVS S., p. 17). Dat de politie ook naar aanleiding van deze feiten een onderzoek heeft opgestart, vindt bovendien bevestiging in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Het gegeven dat de autoriteiten een onderzoek hebben geopend en uw broer en diens partner hebben verzocht te worden gehoord, duidt op een bereidheid om op te treden. Door hieraan geen gevolg te geven, heeft uw broer niet aannemelijk gemaakt dat de nationale beschermingsmechanismen in zijn specifieke geval ontoereikend waren of dat de autoriteiten onwillig zouden zijn geweest om hem bescherming te bieden. Door zijn medewerking niet te verlenen aan het onderzoek, kan overigens niet worden uitgesloten dat hij het verdere verloop en de uitkomst ervan in ongunstige zin heeft beïnvloed.

Bij dit alles kan nog worden opgemerkt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. ***Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat****.*

Dat de autoriteiten niet effectief zouden optreden naar aanleiding van misdaden die mogelijks verband houden met u, uw broer en jullie omgeving wordt bovendien ook tegengesproken door jullie eigen verklaringen met betrekking tot de moord op (R.) A. (F.) H., een buurman uit Vlorë en bewaker van jullie wijk. Deze werd enkele maanden geleden vermoord. Jullie legden een verband tussen zijn overlijden en jullie conflict met I. H. De daders dachten dat hij de bewaker was van jullie woning (CGVS, p. 9 en 10 en CGVS S., p. 10, 11 en 17). Mede op basis van camerabeelden van jullie woning die uw broer overhandigde nadat de onderdirecteur van de politie van Vlorë hem hier persoonlijk om had gevraagd, konden meerdere verdachten worden geïdentificeerd waarvan er vandaag ook daadwerkelijk vastzitten (CGVS, p. 10 en CGVS S., p. 17). Eveneens blijkt uit de door jullie verstrekte informatie dat naar aanleiding van deze moord een speciaal onderzoeksteam werd opgericht onder leiding van het openbaar ministerie, dat intensief onderzoek verrichtte om de omstandigheden van de moord te onderzoeken, bewijsmateriaal te verzamelen en de daders te identificeren en te arresteren. Dat I. H. volgens uw broer als mogelijke opdrachtgever van deze moord tot op heden volledig buiten het vizier van de politie en het gerecht is gebleven (CGVS S., p.17), kan uiteenlopende oorzaken hebben en vormt op zich geen aanwijzing voor corruptie binnen de politiediensten of de gerechtelijke autoriteiten, zoals uw broer opnieuw lijkt te suggereren. De door hem neergelegde internetartikels hierover lijken immers aan te geven dat de opdrachtgever(s) zich in het buitenland bevinden. Ook zijn partner E. suggereert dit tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS E., p. 8). Bovendien spreken u en uw broer zich op dit vlak enigszins tegen. Waar uw broer namelijk stelt dat I. H. in dit onderzoek nooit werd opgepakt en/of verhoord (CGVS S., p. 17), stelde u immers dat naast de personen die in verdenking werden gesteld voor deze moord, zowel E. (I.) H.) als N. en C. in verband met deze moord werden verhoord door de autoriteiten, maar vervolgens werden vrijgelaten (CGVS, p. 10). Ook deze moord wordt in de Albanese pers trouwens in verband gebracht met rivaliserende criminele groepen. Ook de naam van uw familie wordt hierbij genoemd, zo blijkt uit het door uw broer neergelegde artikel van 1 mei 2025 gepubliceerd op de website van pamfleti.com. Het voorgaande ondermijnt in elk geval het argument dat de staat ook hier onwillig is of niet bereid zou zijn om daadwerkelijk op te treden.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt daarnaast dat de politie en de gerechtelijke autoriteiten van Vlorë, inclusief gespecialiseerde anticorruptie- en georganiseerde misdaadstructuren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad ernstig nemen. Dit komt tot uiting in het aantal grootschalige

operaties tegen allerhande criminele netwerken die de voorbije jaren werden uitgevoerd. Deze verlopen heel vaak in samenwerking met internationale partners.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de ***COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025****, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20250106_0.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politioneel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "onestop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.*

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De vaststelling blijft alzo gehandhaafd dat jullie beroep konden doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, die in staat zijn redelijke maatregelen te treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit en nationaliteit, de moord op uw zoon G. en de aanslag op uw broer en diens partner met een drone staan hier op geen enkel moment ter discussie. Het document van het parket van Brussel, d.d. 8 september 2025, betreft een gerechtelijk onderzoek naar feiten die plaatsvonden te Brussel op 2 maart 2025. Volgens de toelichting van meester M. S. tijdens uw persoonlijk onderhoud betreft het hier een klacht die werd ingediend naar aanleiding van de weigering in het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zoon G. S. (CGVS, p. 17 en 18). Deze klacht is een extern element dat geen invloed heeft op de inhoudelijke beoordeling van uw huidig verzoek om internationale bescherming en vormt op zich geen bewijs van vervolging in uw land van herkomst.

Uit het door uw advocaat op 8 december 2025 neergelegde bijkomend document van het Hof van Beroep van Vlorë blijkt geenszins dat dit document – zoals door uw advocaat wordt meegegeven – handelt over de heropening van een strafzaak tegen u voor de moord op E. T. nu meer dan twintig jaar geleden. Dat dit aldus, zoals door uw advocaat wordt aangegeven, twijfels zou doen rijzen of u wel nog een eerlijk proces zal krijgen in Albanië dan wel dreigt hierdoor opnieuw in de gevangenis terecht te komen, kan derhalve evenmin gevolgd worden. Het betreft hier namelijk het uiteindelijke arrest van het hof van beroep van Vlorë in de strafzaak tegen u voor de moord op T., waarbij u definitief wordt vrijgesproken van de tenlastelegging.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.
(…)"

2. Gegrondheid beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij werkt dit middel uit als volgt:

"*1.*
Voorafgaande opmerking
Vooraf wenst verzoeker duidelijk te maken dat deze beroepsprocedure niet tot doel heeft de feiten te betwisten of de ernst van de daarin vervatte feiten te relativeren. Niettemin is verzoeker van mening dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uit de subsidiaire beschermingsstatus niet gerechtvaardigd is.
Ab initio wenst verzoeker te benadrukken dat wat verweerster in haar beslissing (pag. 4 en 6 CGVS) stelt, als zou hij de feiten van mensensmokkel ontkennen en geen schuldeninzicht hebben, niet gevolgd kan worden.
Vooreerst dient benadrukt te worden dat verzoekende partij initieel de vraagstelling niet goed begreep, de insteek van de vraag zeg maar. Verzoekende partij heeft respect voor de consequenties die de wet koppelt aan de gepleegde feiten. De uitvoering van de veroordeling (lees: gevangenisstraf) heeft hij gerespecteerd en volledig uitgevoerd, hetgeen verweerster zelf niet betwist en erkent. Dat verweerster dit aspect enkel vermeld is weinig betrouwbaar, te meer nu de verzoekende partij nochtans het volgende verklaarde toen de Protection Officer de vraag inzake mensensmokkel herhaalde:
"Hoe kijkt u vandaag terug naar de feiten van mensensmokkel die u gepleegd heeft en waarvoor u veroordeeld werd? Ja, ze hebben mij daar gevonden; daar opgepakt; ik stond op een boot; ze dachten dat ik een leiderschap had op die boot; ze hebben mij opgepakt; in verband met dit; ik wil gewoon vooruit gaan; dat is lang geleden; 20jaar geleden; ik ben naar België komen. Ben rustig leven leiden. " (pagina 13 NPO).
Verzoekende partij relativeert dan wel minimaliseert de feiten, waarvoor hij méér dan 20 jaar geleden veroordeeld werd, in geen geval.
Toepassing van de vluchtelingenconventie en Vreemdelingenwet
⇨ *Verzoekers nood aan bescherming en het niet nemen van een verwijderingsmaatregel*
Verwerende partij stelt dat ze geen enkele reden heeft om uitspraak te doen over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Hierbij stelt verweerster dat artikelen

55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet niet verplichten om eerst de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming.
Verwerende partij kan op dit punt niet worden bijgetreden. Immers, kan een uitsluitingsgrond pas aan de orde zijn nadat vastgesteld wordt dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft. [1] Ter illustratie kan worden verwezen naar rechtspraak van Uw Raad hieromtrent in arrest 37.011 van 14 januari 2010:
[…]
Dat de beoordeling van de insluitingsvoorwaarden de eventuele uitsluiting moet voorafgaan is ook logisch aangezien het nutteloos is om na te gaan ofeen uitsluitingsgrond van toepassing is wanneer een verzoeker geen gegronde vrees heeft voor vervolging en het vluchtelingenstatuut in ieder geval wordt geweigerd.

⇨ *Uitsluiting op grond van artikel IF, b) Vluchtelingenconventie juncto artikelen 5512, eerste lid en 55/4 Vreemdelingenwet*

Verwerende partij stelt dat verzoeker moet worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 55/2 Vw dat verwijst naar artikel IF Vluchtelingenconventie:
[…]
Hieruit valt op te maken dat verwerende partij verwijst naar artikel IF, b) Vluchtelingenconventie dat zijn weerslag vindt in artikel 55/2 vw.
Uw Raad oordeelde evenwel dat, rekening houdend met hetgeen het Hof van Justitie in het arrest-Ahmed heeft overwogen, de volgende niet-exhaustieve criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf. de aard van de daad, de werkelijke schade, de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten, (de aard van) de voorziene straf en de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak, De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden. Specifieke feiten kunnen betrekking hebben op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf, (ii) factoren die betrekking hebben op de verzoeker zelf, zoals de officiële hoedanigheid waarin die het misdrijf heeft gepleegd, en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (RvV 15 februari 2024, nr. 301.614, T.Vreemd. 2024, afl. 2, 155).
Uw Raad is inzake de uitsluiting van de internationale bescherming stellig en oordeelde dat de bewijslast hoofdzakelijk op de verwerende partij rust. Het is aan laatstgenoemde om aan te tonen dat er "ernstige redenen zijn om aan te nemen" dat verzoeker een van de misdrijven heeft gepleegd die zijn vermeld in artikel 1, F, van de vluchtelingenconventie. Wat het bewijsniveau betreft dat het begrip "ernstige redenen om te denken" inhoudt, hoewel het niet het vereiste in het kader van een strafrechtelijke veroordeling moet bereiken, moet het echter voldoende hoog zijn en het stadium van de loutere verdenking overstijgen (RvV 31 maart 2020, nr. 234.709, Rev.dr.étr. 2020, afl. 206, 96).
Uit de bestreden beslissing valt verder duidelijk op te maken dat verwerende partij zich baseert op artikel IF, b) Vluchtelingenconventie en dat zij verwijst naar een ernstig, niet-politiek misdrijf, begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, om de beslissing tot uitsluiting te schragen:
Verzoekende partij werd, inmiddels meer dan 20 jaar geleden, in Albanië veroordeeld voor feiten van lidmaatschap aan een misdaadbende en voor moorden die hebben plaatsgevonden in 1997, dit tot 25 jaar gevangenisstraf (bij verstek), In graad van beroep werd hij finaal vrijgesproken voor de moord(en). In 2004 werd verzoekende partij in Italië veroordeeld voor mensensmokkel, Verzoekende partij benadrukt dat hij sedertdien géén veroordelingen meer heeft opgelopen, noch in Albanië noch in een ander EU-lidstaat en heeft hij wel degelijk voldoende schuldinzicht.
Verzoekende partij merkt evenwel op dat verweerster, volstrekt te kwader trouw, beweert als zou verzoekende partij na zijn vrijlating opnieuw misdrijven hebben gepleegd verwijzend naar Italië en België, hetgeen absoluut onwaar is. Verzoekende partij werd naar Italië uitgeleverd, daar hij zijn straf nog diende uit te voeren. In elk geval werd hij na 2004 niet opnieuw vervolgd noch veroordeeld. Wat de situatie in België betreft verwijst verzoekende partij naar een beschikking van de Rechtbank van Eerste Aanleg Mechelen, zoals gevoegd aan het administratief dossier, waarbij zowel verzoekende partij als zijn broer, buiten vervolging werden gesteld voor de feiten waarvan ze in verdenking werden gesteld. Bijgevolg is er géén sprake van recidiverend of onveranderd gedrag, zoals verweerster tracht voor te houden.
Het is voorts weinig verbazend dat verweerster dit helemaal niet gedaan heeft en dus een onzorgvuldig onderzoek en bijgevolg beslissing tot uitsluiting nam. Bovendien is het weinig ernstig dat verweerster verzoekende partij verwijt haar de rechterlijke uitspraak niet te hebben bezorgd. Ten eerste is verweerster bij machte om de nodige akten/documenten bij de desbetreffende officiële instanties op te vragen en ten tweede dient het onderzoek gevoerd te worden door de verweerster zelf en dus moet zij haar verantwoordelijkheid hiervoor niet afschuiven op verzoekende partij. Verzoekende partij heeft, zoals ook zijn raadsman had opgemerkt, altijd zijn best gedaan om binnen de mate van zijn mogelijkheden en capaciteiten als burger de nodige documenten aan de verweerter te overhandigen.
2.

Tenslotte is het vermeldenswaard de reden waarom deze beslissing als onzorgvuldig, dient te worden beschouwd. Minstens is er sprake van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.
De broer van verzoekende partij, de heer S. S., ontving in het verleden een bevel om grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en dat hem betekend werd op 25 augustus 2021 door DVZ. Hierin werd verwezen naar het feit dat zijn gedrag geacht werd de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Bevraging bij Europol zou gebleken zijn dat hij veroordeeld werd voor feiten van drugshandel en wapenbezit, wat recidivegevaar in gedrang brengt, althans volgens verwerende partij. Ondanks deze informatie ontving verzoekende partij een beslissing tot uitsluiting en zijn broer dan weer een beslissing tot kennelijke ongegrondheid van het verzoek... minstens is hier sprake van een ambigue beoordeling.
Daarnaast dringt zich de vraag waarom verwerende partij NU PAS en geheel onverwacht een beslissing tot uitsluiting neemt, daar waar zij het eerste VIB van verzoekende partij kennelijk onegrond verklaarde en er nadien ook geen enkel incident heeft plaatsgevonden die verwerende partij ertoe noopt thans een uitsluitingsbeslissing te nemen. Willekeurige beslissingen nemen komen het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel nietten goede !
Verwerende partij verwijt verzoekende partij in het verleden veroordeeld te zijn geweest...waarvoor concreet, wanneer, waar, omvang schade, etc. wordt niet verduidelijkt, laat staan vermeld. Het is bijgevolg weinig ernstig om vervolgens naar het recidivegevaar te verwijzen.
Het middel is gegrond."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Concreet betoogt hij het volgende:

"*1.*
Op 2 oktober 2012 werd België door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veroordeeld uit hoofde van schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM (zie ook infra). Die veroordeling ging gepaard met het vraagstuk inzake de bewijsmiddelen die aan het CVGS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden voorgelegd en waarbij geen geloofwaardigheid werd gehecht aan hun verklaring zowel als aan de voorgelegde documenten, meer zelfs, het EHRM oordeelde dat het CGVS diepgaander onderzoek diende te voeren naar de echtheid van de documenten/verklaringen, hetgeen zij naliet te doen (EHRM 2 oktober 2012 (Singh e.a. t. België), nr. 33210/11).
De asielprocedure berust op het beginsel van de vrijheid van bewijsvoering. De verzoekende partij heeft dus de keuze van de bewijsmiddelen die hij of zij het meest geschikt acht om aan deze vereisten inzake bewijsvoering te voldoen.
Zowel mondelinge als schriftelijke bewijsstukken van de verzoekende partij van internationale bescherming worden door de asielinstanties onderzocht. Doorgaans bestaat dit onderzoek uit een beoordeling van de geloofwaardigheid van diens verklaringen en een analyse van de relevantie, de bewijskracht en de authenticiteit van de schriftelijke bewijsstukken die laatstgenoemde heeft ingediend.
De geloofwaardigheid verwijst zowel naar de specifieke verklaringen van de verzoekende partij van internationale bescherming als naar diens profiel in haar geheel (diens algemene geloofwaardigheid). Dat laatste impliceert dat rekening wordt gehouden met de persoonlijke en familiale achtergrond van de verzoekende partij, het feit dat deze deel uitmaakt van een bepaalde raciale, religieuze, nationale, sociale of politieke groep, zijn eigen interpretatie van zijn situatie en persoonlijke ervaring. Met andere woorden: alles wat erop kan wijzen dat vrees het belangrijkste motief is voor diens aanvraag.
De verzoeker van internationale bescherming mag ook documenten indienen ter ondersteuning van diens aanvraag om internationale bescherming. Deze kunnen diverse vormen aannemen: medische attesten, identiteitsdocumenten, krantenknipsels, etc. Eenmaal ingediend, moeten de asielinstanties de relevantie, authenticiteit en bewijskracht ervan beoordelen.
Het feit dat een document werd verkregen op aanvraag van de verzoekende partij, kan niet doorslaggevend zijn voor de beoordeling van de bewijskracht van het verstrekte bewijsmateriaal (stuk 6 p. 10).
In het arrest Singh e.a. t. België heeft het EHRM benadrukt hoe belangrijk het is dat de asielinstanties de door de asielzoekers voorgelegde documenten nauwgezet onderzoeken. Het Hof was van mening dat het uitsluiten van documenten die de kern van het verzoek tot bescherming vormen zonder eerst de echtheid ervan te verifiëren, terwijl dit gemakkelijk had kunnen gebeuren, indruist tegen een zorgvuldig en grondig onderzoek van de aanvraag (EHRM 2 oktober 2012 (Singh e.a. t België), nr. 33210/11, S104-105).
Op 19 januari 2016 werd België nogmaals veroordeeld. Het Hof bevestigde hiermee haar rechtspraak t.a.v. België als volgt:
[…]
In 2018 dreigde België andermaal veroordeeld te worden door het EHRM inzake dezelfde problematiek, doch de Belgische regering kwam tijdig tussen middels een "eenzijdige verklaring' waarin een en ander beloofd werd aan de asielzoeker... Een zorgvuldig, voorzichtig en grondig onderzoek... ? (zie EHRM 13 september 2018 (Basra t België), nr. 47232/17).

Daarnaast leert een simpele opzoeking omtrent de werking van het geheugen ons dat een persoon die een trauma]ernstige gebeurtenissen meemaakte — zoals bij verzoekende partij onbetwistbaar het geval is — het aannemelijk is dat deze de kwestieuze gebeurtenis niet tot in detail kan herinneren (stuk 10 en 11).
Hier werd door deskundigen en specialisten onderzoek naar gedaan en zij kwamen tot de volgende conclusie (stuk 11):
[…]
Door de gebeurtenissen, waarvan sprake in huidige verzoek, in het leven van verzoekende partij, heeft verzoekende partij diens angst nooit correct kunnen verwerken. Verzoekende partij gaf aan de verwerende partij uitleg in de mate van het mogelijke en diens herinneringen het hem toelieten. Desondanks heeft verwerende partij gesteld geen "gedetailleerde en doorleefde" verklaringen over deze gebeurtenissen te hebben gegeven. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij géén deskundige/expert inzake is om tot een dergelijke motivering te besluiten. Wetenschappelijk gefundeerde uitspraken die rechtstreeks betrekking hebben op de verzoekende partij en verband houden met zijn vrees, moeten met de grootste omzichtigheid benaderd worden. Een dergelijke hardnekkige houding vanwege verwerende partij bewijst net dat zij zich geen juist beeld wilt vormen van de werkelijke situatie waarin verzoekende partij tot op heden vertoeft.
De ernst van de situatie waarin de verzoekende partij vertoeft, wordt wederom ernstig onderschat. Op het ogenblik dat verzoekende partij indertijd de moed vond om internationale bescherming aan te vragen, ontving hij toen een weigeringsbeslissing op grond van vermeende twijfels, ongeloofwaardigheden en onvoldoende bewijs, met alle huidige gevolgen van dien. De aanhoudende geweldsdelicten waarvan sprake in huidig verzoek, vormen immers het ultieme bewijs dat verzoekende partij wel degelijk de waarheid sprak en spreekt en gegronde vrees had en heeft. Het overlijden van wijlen de heer G. S. was hier ook niet aan vreemd (stuk 7)
2.
Verzoekende partij wordt verweten ernstige tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de reisbewegingen (na de vrijlating in 2024 in Albanië). Bij nalezing van de bestreden beslissing lijkt het grootste probleem, voor zover het een probleem is, te zijn dat verzoekende partij volgens verweerster niet meteen ALLE DETAILS van zijn "doen en laten" had verteld alsook dat verzoekende partij zijn verklaring aanpaste als reactie op de bijkomende vragen van de Protection Officer. Dat verzoekende partij soms verklaarde finaal het toch niet meer weet, zoals verwerende partij in haar beslissing stelt (stuk I — pagina 7) wijst net op het feit dat verzoekende partij finaal liever zegt dat hij het niet meer weet in plaats van te liegen. Verzoekende partij legde verklaringen af omtrent gebeurtenissen zoals deze ervaard had, doch uit objectieve informatie bleek dit niet altijd even volledig te corresponderen met de werkelijkheid, wat hij per slot ook niet tegensprak (!), in tegendeel, hij bevestigde de gezegdes van de Protection dit door spontaan en uitgebreid te antwoorden op de vragen van de Protection Oficer over zijn verblijf in Griekenland. (pagina 5-6 NPO), Verzoekende partij heeft niets te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Alles wat hij vertelde was ook gewoon de waarheid (zie pagina 14 NPO). Verzoekende partij heeft wel degelijk in de mate van het mogelijke, gelet op het tijdsverloop alsook de traumatiserende gebeurtenissen (explosie, overlijden zoon, overlijden buurman, etc.) die een impact kunnen hebben op een persoon zijn geheugen, zoals hoger betoogd, een waarheidsgetrouwe en volledige verklaring afgelegd. Wanneer men de verklaringen van de verzoekende partij erop naleest (i.h.b. pagina 15 NPO), kan men hieruit afleiden dat deze OPRECHT zijn! Het is net MENSELIJK om bij sommige vragen, waarvan men niet zeker is, finaal te antwoorden dat men het niet meer weet. Het is omgekeerd ONMENSELIJK & ONREALISTISCH zonder meer te verwachten van verzoekende partij om over elke (reis)beweging het kleinste detail te moeten kunnen navertellen (zonder daartoe specifiek te zijn gevraagd geweest), zoals uit de beslissing van de verwerende partij onbetwistbaar blijkt. Verzoekende partij is een mens met een zwaarbeladen rugzak en geen robot. Bijgevolg kan er dan ook geen sprake zijn van een intentionele misleiding van de Belgische asielinstanties, zoals verwerende partij tracht voor te houden (stuk 1 — pagina 7-8). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij uitgebreide verklaringen aflegde, hetgeen zich overigens weerspiegelt in de uitgebreide beslissing !
3.
Inconsistente verklaringen over reisroute en tegenstrijdigheden in dat verband. Verzoekende partij wordt andermaal verweten geen inzicht en medewerking te verlenen, waardoor dit, althans volgens verwerende partij, verzoekende partij diens algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Verwerende partij verwijt verzoekende partij verschillende verklaringen af te leggen over de reisroute naar België (stuk 1 — pagina 78). Verzoekende partij heeft op verschillende momenten verschillende Europese lidstaten doorgereisd. Het is normaal dat hij zich niet alles in perfecte chronologie kan herinneren en dat wanneer de Protection Officer verzoekende partij hier nader over bevraagd dat een gevoel van twijfel/stress doet ontstaan bij verzoekende partij. De algemene geloofwaardigheid komt hoegenaamd niét in het gedrang hierdoor. Het is overduidelijk dat verweerster op elk element, hoe (licht) afwijkend deze ook moge zijn, tracht in te spelen om voor te houden als zou de verklaring van verzoekende partij niet langer geloofwaardig zijn, quod certe non. Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoekende partij niet "jon?' van geest is én heel wat traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt en nog steeds meemaakt (t.t.z. de vrees is nog meer dan ooit actueel), dit ook ten tijde van het persoonlijk onderhoud (pagina 2 NPO: "ik voel mij niet goed; ik heb nachtmerries; mijn zoon is net vermoord; daardoor voel ik mij niet goed; ik kan niet goed slapen').

Verzoekende partij herhaalt dat hij traumatiserende gebeurtenissen meemaakt(e), zoals voormeld, die overigens door verweerster de facto NIET betwist worden. Zoiets heeft onvermijdelijk een zekere impact op het functioneren van het geheugen (stuk 9, 10 en 11). Bijgevolg is het zéér aannemelijk dat verzoekende partij niet in de perfecte chronologie of elk detail vermeldde, zoals verweerster duidelijk verwacht en wordt hij hierop afgestraft. In elk geval werd verzoekende partij bijna 1 jaar later over deze feiten bevraagd en heeft verzoekende partij in de mate van het mogelijke een uitgebreide en gedetailleerde verklaring hieromtrent afgelegd, zoals overigens ook blijkt uit de uitgebreide notities en de uitgebreide beslissing van de verwerende partij.

4.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij dat zijn verklaringen en die van zijn broer niet volledig eensluidend (m.i.v. de motieven) zijn (stuk 1 — pagina 8). Verwerende partij maakt een vergelijking tussen de gezegdes van de namen vermeld tijdens het eerste VIB en tweede VIB (stuk 1 — pagina 8). Constante is evenwel die I. H. (leider). Verzoekende partij kan ook de familienaam van betrokkenen bij de explosie van het voertuig niet geven. De twee roepnamen (die nota bene niet betwist worden door verwerende partij) en hun echte identiteit kan verzoekende partij evenmin geven. Volgens verwerende partij is er sprake van wisselende en weinig eensluidende verklaringen over de identiteit van de personen die verzoekende partij en zijn broer viseren wat ernstige vragen over de geloofwaardigheid oproept, te meer nu het conflict "beweerdelijk" al enige tijd duurt (stuk 1 — pagina 9). Volgens verwerende partij mag men verwachten dat men veel belang hecht aan de identiteit en de volledige en werkelijke namen van jullie belagers zouden kennen (stuk 1 — pagina 9).

Dezelfde opmerking met betrekking tot de motieven. Net zoals bij het eerste VIB zou verzoekende partij, althans volgens verwerende partij, ook nu een weinig toereikende verklaring afleggen over waarom de belagers verzoekende partij en diens familie viseren. Mogelijks is het conflict uit het verleden veroorzaakt. Verzoekende partij zou geen minimale kennis of inzicht hebben in waarom ze hem precies viseren, wat ernstige vragen oproept (stuk 1 — pagina 9). Verzoekende partij zijn broer S. gaf aan dat dit om de persoon van verzoekende partij gaat om reden dat hij in een soort oorlog verwikkeld was (de misdaadbende). Verzoekende partij (S.) geraakte niet verder dan te verklaren dat E. H. vroeger een vriend van verzoekende partij (S.) vermoord had en daar na de dood van E. zijn rol binnen de misdaadbende overgenomen werd door I. H., die de oorspronkelijke vete ten aanzien van verzoekende partij (S.) verderzette. Verzoekende partij geeft geen gedetailleerde en doorleefde verklaring over achterliggende motieven van die vete. Ook de beschietingen ten aanzien van R. L. en zijn zoon door verzoekende partij en zijn broer veroorzaakt werden (zij worden door die misdaadbende daarvan verdacht) en die R. eveneens een goede vriend is van I. J., kon dit als bijkomende motief tellen (stuk 1 — pagina 9).

Noot: met betrekking tot de "gedetailleerde en doorleefde verklaring" verwijst verzoekende partij naar de argumenten zoals supra betoogd (zie ook stuk 10 en 11) en voegt daar nog aan toe dat dit gaat over feiten die zich decennialang hebben voorgedaan zodat het aannemelijk is dat verzoekende partij geen "gedetailleerde en doorleefde verklaring" dienaangaande meer kan geven, voor zover dit al het geval is nu verwerende partij alsnog duidelijk in de mogelijkheid was om haar beslissing uitgebreid te motiveren, wat enigszins tegenstrijdig is met het verwijt niet gedetailleerd genoeg te zijn geweest me dunkt.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij niet enkel geen "duidelijke" kennis te hebben over de werkelijke identiteit van de belagers, maar ook van al hun motieven. Wederom weinig ernstig, meer zelfs, dit maakt onderdeel uit van het strafrechtelijk onderzoek, dat nochtans geheim is! Daarnaast is er geen correlatie tussen enerzijds de bedreigingen en kennis over de identiteit van de belagers en anderzijds het motief. Verwerende partij slaat de bal volledig mis. Dat de lijst van daders "aanzienlijk verkleind" is, het motief vaag en zelfs "totaal onbekend" is waardoor dit de inconsistentie en de geloofwaardigheid van verzoekende partij aantast (stuk 1 pagina 9), is ONJUIST.

Verzoekende partij gaf verschillende motieven, doch de rode draad doorheen deze motieven is dat de misdaadbende met als leider I. H. het nog steeds gemunt heeft op verzoekende partij en diens directe omgeving. Voor alle duidelijkheid kan verzoekende partij niet in het hoofd van de belagers kijken, zodat het exacte motief moeilijk exact bepaald kan worden. Het zijn net strafonderzoeken die tot doel hebben om het exacte motief van de dader én hun werkelijke/volledige identiteit te achterhalen! Het motief is voor verwerende partij wél degelijk duidelijk en voldoende gekend. Verzoekende partij benadrukt dat een deel van de gebeurtenissen decennialang hebben plaatsgevonden én wederom rekening dient gehouden te worden met de wetenschappelijke inzichten zoals vervat in stuk 10 en 11. Bovendien ging verzoekende partij ervan uit dat de huidige informatie als het ware aanvullend zou zijn aan de voor de verwerende partij reeds gekende informatie uit het eerste VIB, dat plaatsvond meer dan 5 jaar geleden!

In de Albanese pers werd reeds heel wat inkt gevloeid over alle in dit verzoek aangehaalde gebeurtenissen en werd verzoekende partij hiermee in verband gebracht. Hoewel verwerende partij op de hoogte is van deze persartikelen, doet zij zelfs geen moeite om deze nader te onderzoeken, zoals nochtans het E.H.R.M. benadrukte dat dit diende te gebeuren, des te meer nu dit de kern raakt voor de vrees in kwestie (zie supra).

5.

Verwerende partij meent verder te stellen dat het loutere gegeven dat personen uit uw directe omgeving in Albanië werden gedood en ook u er werd (en wordt) geviseerd door criminelen uit vlorië, niet volstaat om verzoekende partij als vluchteling te erkennen wel subsidiaire bescherming toe te kennen. Verwerende partij

stelt dat dit slechts toegekend kan worden wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden uitgeput zijn, wat hier, althans volgens verwerende partij, niet het geval zou zijn (stuk 1 — pagina 10).
Dergelijke motivering wijst er op dat verwerende partij in geen enkel geval de intentie had en heeft om ooit over te gaan tot het nemen van een andersluidende beslissing, t.t.z. een erkenning. Het feit dat men expliciet erkent dat er sprake is van gevaar én dat verzoekende partij geviseerd wordt door criminelen uit Vlorië en alsnog stelt dat dit niet zou volstaan om erkend te worden, laat werkelijk te wensen over. Daarenboven verwijst zij naar de uitputting van alle nationale beschermingsmogelijkheden alvorens in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming, doch uit stuk 4 (zie intra) is reeds zéér duidelijk gebleken dat het wantrouwen in hoofde van verzoekende partij ten aanzien van de Albenese politie zéér terecht was en is. Verwerende partij kan en mag dit niet blijven ontkennen!
Wié/hoevéél mensenlevens (uit de directe omgeving van verzoekende partij) moet(en) er nog sterven alvorens verwerende partij het asielverzoek van verzoekende partij au sérieux neemt?! Dit is werkelijk ongezien!
De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.
Het middel is derhalve gegrond.
Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut
Uit bovenstaand relaas en de eerdere procedure blijkt duidelijk dat verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst het risico loopt op ernstige schade door onmenselijke of vernederende behandeling.
Verzoekende partij herneemt inzake dan ook alle middelen zoals supra uitgebreid uiteengezet."

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en daaraan gekoppeld de schending van het recht van verdediging.

Hij betoogt als volgt:

"*Alvorens dieper in te gaan op het gevoerde onderzoek wenst verzoekende partij op te merken dat het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij uit te sluiten, op basis van opgelopen veroordelingen meer dan 20 jaar geleden en de ongeloofwaardige/tegenstrijdige verklaringen, quod non.*
Het Commissariaat kan zich er niet toe beperken louter te stellen dat dat verklaringen van verzoekende partij kennelijk ongeloofwaardig zouden zijn zonder dat een daadwerkelijk onderzoek wordt gevoerd naar de aangevoerde elementen/feiten. Een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisten (RvV 18 januari 2017, nr. 180.892) heeft in deze de noodzaak van een daadwerkelijk onderzoek van de nieuwe elementen/feiten erkend en gesteld dat bij afwezigheid hiervan de beslissing van het CGVS een schending vormt van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.
Verzoekende partij wenst ook de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vestigen op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 19 januari 2016, M.D. en M.A./België, T. Vreemd. 2016, 253) waarin België veroordeeld werd wegens schending van artikel 3 EVRM omwille van de wijze waarop een volgend verzoek werd beoordeeld door het toen nog bevoegde DVZ en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de vorige procedure geldend voorafgaand aan de wijziging van 8 mei 2013. Het Hof was van oordeel dat, indien bij een beslissing waarbij de gegevens niet als nieuw worden beschouwd, het gevolg is dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk wordt onderzocht bijgevolg ook niet het risico van een uitwijzing naar het land van herkomst (in casu Rusland) werd onderzocht. Aldus verbergt het onderzoek naar de nieuwe aard van de gegevens het onderzoek naar de evaluatie van het risico van de uitwijzing van verzoekers naar Rusland.
Verzoekende partij is bijgevolg van oordeel dat in zijn zaak het onderzoek naar de feiten gebeurd is op een te restrictieve wijze, terwijl van de overheid, ten gevolge van het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM en de onomkeerbare aard van de schade geleden als de vrees voor zijn leven, een zo nauwlettend en nauwkeurig ("attentif et rigoureux") onderzoek gegrond op artikel 3 EVRM zich opdringt. Zulk onderzoek moet elke twijfel over de ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming uitsluiten, ongeacht de bevoegdheid van de instantie die de controle uitvoert.
Verzoekende partij wenst vooreerst op te merken dat het niet getuigt van een door het Hof voor de Rechten van de Mens vereiste instelling om een "attentif et rigoureux "vereist onderzoek uit te voeren als het CGVS niet eens wacht op de bemerkingen van verzoekende partij bij de notities van het persoonlijk onderhoud van.
Daarnaast wil verzoekende erop wijzen dat het Commissariaat-Generaal nagelaten heeft om een voldoende grondig onderzoek in te stellen naar de oorzaak van de problemen die aanleiding hebben gegeven tot het verzoek om internationale bescherming.
Het Commissariaat-Generaal heeft zijn onderzoek geconcentreerd op aspecten die toelaten het verzoek om internationale bescherming af te wijzen op basis van een argumentatie die betwist wordt door verzoeker wat betreft:
<u>De timing van het verzoek om internationale bescherming:</u>
De verwerende partij stelt:

[…]
Deze handelswijze van verzoeker is helemaal niet ongebruikelijk. Het is maar menselijk dat verzoekende partij het graf van zijn zoon ging bezoeken om vervolgens onmiddellijk het land terug uit te vluchten alvorens het volgende slachtoffer te worden van de moordlustige bende waarvan hogervermeld sprake. Dat verzoekende partij geen vertrouwen meer zou hebben in de Belgische overheid is onjuist. Ondanks de eerste weigeringsbeslissing heeft verzoekende partij, gelet op de gebeurtenissen die plaatsvonden na zijn eerste weigeringsbeslissing, opnieuw het verzoek om internationale bescherming gericht aan de Belgische asielinstanties nu zij reeds op de hoogte zijn van zijn persoonlijke situatie. Verzoekende partij, hoewel hij in Albanië geen vertrouwen meer heeft in de autoriteiten aldaar, is dat nog niet het geval voor België. Verzoekende partij blijft optimistisch dat uw Raad verzoekende partij ditmaal wél zal erkennen.
<u>De dreiging van een bloedwraak:</u>
Verzoekende partij benadrukt voor zoveel als nodig dat de verwerende partij het fenomeen van de bloedwraak in Albanië in elk geval zwaar onderschat.
Goed geplaatste waarnemers wijzen erop dat met het oog op de toetredingsonderhandelingen tot de EU de Albanese overheden inderdaad een aantal wetten en maatregelen genomen hebben om de dreiging van bloedwraak in te dijken maar dat ze de manke toepassing in de praktijk verbergen achter lage officiële cijfers die doorgegeven worden aan internationale organisaties. Verzoekende partij verwijst inzake naar het artikel van een experte terzake: Alice Taylor, "Albanian Blood Feuds: More Than 10.000 revenge killings in 30 years." (Zie ook stuk 8)
[…]
Het feit dat de verwerende partij meent dat de dreiging van de bloedwraak in casu niet zou aanwezig zijn is louter kwaadwillig opzet.
<u>Met betrekking tot de aanval met een drone met TNT-explosieven en het onvoldoende politioneel optreden (in dat verband):</u>
De broer van verzoekende partij en zijn partner hebben naar aanleiding van deze feiten het land onmiddellijk verlaten zonder voorafgaand enig contact met de politie te hebben. Zij werden uitgenodigd om terug te keren naar Albanië om verhoord te worden en werden hen beloofd door de politiechef persoonlijk garant te zullen staan voor hun veiligheid (dit feit alleen al waar verwerende partij geloof aan hecht is VEELZEGGEND en gebeurt nochtans enkel in zéér uitzonderlijke gevallen, met name daar waar de vrees zéér ernstig, terecht en actueel is, nogmaals het bewijs van de terechte vrees!). Laatstgenoemden weigerden hierop in te gaan enerzijds omwille van de fysieke schade die zijn broer opliep en dringend medisch behandeld diende te worden en anderzijds het gebrek aan vertrouwen in de Albanese autoriteiten (stuk 1 — pagina 11). Volgens verwerende partij is dit weinig overtuigend, quod certe non (Zie infra)!
Ook hier meent verwerende partij tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekende partij en zijn broer vast te stellen (stuk 1 — pagina 10-11).
Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat verwerende partij selectief kiest waar zij wel en waar zij geen geloof aan hecht. Merkwaardig is dat verwerende partij in zekere mate geloof hecht aan de verklaring hieromtrent van de broer van verzoekende partij, maar wanneer laatstgenoemde, net als zijn broer, verklaarde dat elk van hen slechts één keer verhoord werd door de politie (pagina 11 NPO — pagina 13 NPO broer), verkiest verwerende partij daar plots geen geloof aan te hechten, Verwerende partij kan niet op twee paarden wedden! Ofwel hecht zij geloof aan die verklaring in haar geheel ofwel hecht ze er geen enkel geloof aan. Wat verstaan kan woren over een uitgebreide en beperkte politionele tussenkomst is subjectief.
Het hek is evenwel volledig van de dam daar waar verwerende partij verzoekende partij verwijt gebrekkige kennis te hebben van het onderzoek, dat verzoekende partij geheel niet bleek te weten wie bij de politie en het gerecht het onderzoek leidt naar de moord op G. S.. Meer zelfs, het is voor verweerster zelfs "bedenkelijk" dat verzoekende partij de naam van de politiedirecteur en de procureur (?!) die het onderzoek leidt, niet herinnert. Verwerende partij verwijt verzoekende partij onwetendheid. Volgens verwerende partij kan verzoekende partij weinig concrete informatie geven over de stand van het onderzoek ondanks dat men stellige uitspraken doet dat de corrupte politie wist wie de daders waren en waar ze zich tot een week na de moord bevonden, maar men dit niet nader heeft toegelicht. Ook de partner van verzoekende partij zijn broer, mevrouw E. A., meende dat de politie haar taken niet naar behoren uitvoerde, meer zelfs, dat op het moment van het schot op S. S., de elektriciteit uitviel enkel in hun wijk, nergens anders, wat uiteraard doet vermoeden dat de daders hulp kregen van de politie/autoriteiten (pagina 8 NPO E. ; zie ook stuk 4).
Verzoekende partij had en heeft een sterk vermoeden dat de daders (telkens) hulp kregen van de Albanese autoriteiten (lees: politie). Volgens verwerende partij zou dit haaks staan met de informatie waarover zij beschikken, doch zij laat na te concretiseren waar en hoe dit tegenstrijdig is met de desbetreffende informatie.
Het zal uw Raad evenzeer opgevallen zijn dat de eisen van verwerende partij dienaangaande bijzonder merkwaardig en abnormaal zijn. De eisen zijn absurd, zeer verregaand en in strijd met het geheim van het vooronderzoek in strafzaken. Net als in België is het allesbehalve gebruikelijk dat partijen op de hoogte zouden moeten zijn van de naam van de procureur des Konings en de "politiedirecteur", ongeacht over welk soort misdrijf het gaat. Omgekeerd, het bekendmaken van de identiteit van de procureur zou laatstgenoemde diens veiligheid in het gedrang brengen. Het feit dat verwerende partij een dergelijk argument ontwikkelt, bewijst wederom de onwil van verwerende partij om een andersluidende beslissing te nemen.

<u>De algemene situatie in Albanië dd. 6 januari 2025 zoals gekend door de verwerende partij:</u>
Meer bepaald: […]
Dit zijn géén (preventieve) maatregelen die veiligheid en adequate bescherming bieden. De procedures waar verwerende partij heel trots naar verwijst, wordt helaas pas gevolgd nadat het kwaad geschied is. Heel deze uitleg doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat er nog steeds sprake is van corruptie waar verzoekende partij slachtoffer van is. Dit blijkt niet alleen uit de bewoordingen "hervormingen nog steeds zijn,o.a. om corruptie verder (...)", maar uit zéér recente persartikelen waar een netwerk aan corrupte politie werd blootgelegd en als dusdanig voormelde informatie volledig achterhaald]ondermijnd wordt.
Op 10 maart verscheen een persartikel waarin volgende gegevens kenbaar gemaakt werden:
[…]
Op 11 maart 2026 werd het volgende persartikel gepubliceerd:
[…]
Aldus kwam een heel netwerk aan corruptie in de hoogste regionen binnen het politioneel staatsapparaat aan het licht dewelke rechtstreeks in verband kunnen worden gebracht aan de vrees waarvan sprake in huidig verzoek waar verzoekende partij het voorwerp van is.
Enkel een erkenning als vluchteling/subsidiare bescherming kan verzoekende partij voldoende bescherming bieden voor de vrees die bestaat in zijn hoofde en tot op heden nog steeds actueel is.
Verwerende partij poogt uw Raad te overtuigen dat de Albanese autoriteiten het "goed voorhebben" verwijzend naar de opstart van het onderzoek, quod non. Dat de buurman, die verkeerdelijk als bewaker van hun appartement werd aanzien en enkele maanden voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond, vermoord werd, vormt dienaangaande nogmaals hét bewijs voor de terechte vrees en dat de beschermingsmogelijkheden weinig soelaas bieden voor de veiligheid van verzoekende partij. Dat de daders geïdentificeerd werden en daadwerkelijk vastzitten dan wel ze een speciaal onderzoeksteam hebben opgericht, doet geen afbreuk aan de terechtheid van die vrees. Dat er tot op heden echter (geslaagde) moorden blijven plaatsvinden, bewijst des te meer dat de beschermingsmogelijkheden waar verweerster over triomfeert (stuk 1 — pagina 12) ontoereikend, minstens ONWERKZAAM zijn! Ook over voornoemde incidenten werd door de Albanese pers gepubliceerd en werd de familienaam van verzoekende partij uitdrukkelijk vermeld (zie stuk 7 en alle persgerelateerde stukken zoals reeds gevoegd aan het administratief dossier).
De onophoudelijke geweldsdelicten op de persoon van verzoekende partij en hun directe omgeving, rekening houdend met de wel degelijke tot op heden aanwezige problematiek van corruptie bij de Albanese autoriteiten, die verweerster de facto erkent — dat die probleem inderdaad bestaat — kan uitgemaakt worden dat de bescherming hoegenaamd ontoereikend is en de vrees, die nota bene nog actueel is, meer dan terecht is.
Naar aanleiding van de recente persartikelen, zoals hogervermeld (stuk 4), wordt het argument van verwerende partij aangaande de beschermingsmogelijkheden en het optreden van de politie, in ieder geval volledig achterhaald/ondermijnd wanneer thans blijkt dat o.a. de politiedirecteur zich liet financieren door criminele organisaties, met als leider I. H..
Dat verzoekende partij zijn motieven om een asielaanvraag in te dienen, klaar en duidelijk heeft gesteld.
Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing (zoals betoogd supra), dan zou nooit besloten geweest zijn tot de uitsluiting van het verzoek om internationale bescherming en de subsidiaire beschermingsstatus.
Verzoekende partij is van oordeel dat de vraag die zich in zijn dossier stelt niet is of de politie formeel correct zou gereageerd hebben op de melding van de bedreiging maar wel of, zoals eerder de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het hieronder geciteerde arrest stelde, het beroep op de politie geleid zou hebben tot een effectieve bescherming van verzoekende partij:
[…]
Naar aanleiding van het asielverzoek van de echtgenotes van beide mannen die het leven lieten bij de aanslag van de bende L.-H. op A. S. hebben de asielinstanties van Frankrijk en Zweden de veiligheidssituatie van beide dames in Albanië geëvalueerd. De voor asielverlening bevoegde instanties zijn én in Frankrijk én in Zweden totaal onafhankelijk van mekaar tot de conclusie gekomen dat de lange arm van de georganiseerde misdaad te ver reikte en dat de Albanese veiligheidsdiensten de veiligheid van beide damesen hun kinderen niet" kon waarborgen. Om deze redenen kregen beide echtgenotes asiel in respievelijk Zweden en Frankrijk.
Verzoekende partij wacht zeer zeker hetzelfde lot bij een terugkeer naar Albanië, net zoals zijn zoon, buurman, S. S. (poging), E. A. (poging), etc. Het leven van verzoekende partij is nog steeds in gevaar en de Albanese autoriteiten kunnen duidelijk geen enkele veiligheid bieden voor deze almachtige bende.
Aangezien uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst.
Het Commissariaat-Generaa1 heeft er zich te gemakkelijk vanaf gemaakt. Het is niet omdat een versnelde procedure toegestaan is dat het verzoek ook snel en na oppervlakkig onderzoek mag afgewerkt worden. Het CGVS weerlegt niet op een gegronde wijze de redenen waarom verzoekende partij zich bedreigd voelt in

Albanië en leidt ten onrechte uit een sporadisch optreden van politie en gerecht af dat verzoekende partij voldoende beschermd zal zijn bij terugkeer, hetwelk reeds door o.a. stuk 4 achterhaald werd...
Voor zover er al sprake is van een inconsistentie is deze in elk geval niet van aard om verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling/subsidiaire bescherming te weigeren.
De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.
Tenslotte is het véélzeggend en, rekening houdend met stuk 4 én met de algemene situatie in Albanië dd. 6 januari 2025, dat Albanië dd. 3 december 2025 pas opgenomen werd op de lijst van veilige landen. ..de ernstige vrees in hoofde van verzoekende partij was en is terecht. De timing om "nu pas" een beslissing te nemen zal hier niet vreemd aan zijn. Edoch verwerende partij kan hoegenaamd niet gevolgd worden.
Verzoekende partij is derhalve van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal dat de door verzoekende partij aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, slechts de onwil van het Commissariaat-Generaal aantoont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie op het terrein waar verzoekende partij zich in bevond.
Verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing genomen werd na zorgvuldig onderzoek en voldoende gemotiveerd werd en verwijst hiervoor naar wat supra in dit verzoekschrift werd betoogd.
Verzoekende partij heeft supra voldoende aangetoond dat Albanië onveilig is hem en het geenszins aangewezen is om hem er naartoe te sturen.
Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af.
De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.
Volledigheidshalve herneemt verzoekende partij alle overige argumenten zoals supra ontwikkeld, integraal over.
Het middel is gegrond."

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Verdrag van Genève.

Hij werkt dit middel uit als volgt:
"*Uit de feitelijke gegevens blijkt dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd. De verwerende partij wist de moorden, verdwijningen en aanslagen op mensen uit de entourage/familie van verzoekende partij weg op basis van betwistbare argumenten en leidt uit een paar sporadische optredens van politie en gerecht tegen de georganiseerde misdaad in Albanië af dat Albanië een plaats is waar verzoekende partij zonder vrees voor zijn leven en veiligheid kan verblijven.*
Dat verzoekende partij tot op heden bevreesd is voor zijn terugkeer naar Albanië, is begrijpelijk nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent geweld in Albanië en daarbuiten gepleegd door de de Albanese georganiseerde misdaad tegen personen die ze als tegenstanders zien, met behulp van de politie aldaar (zie o.a. stuk 4).
Mocht een onderzoek ten gronde gevoerd zijn geweest dan kon het Commissariaat Generaal niet tot de genomen beslissing gekomen zijn.*
Het middel is derhalve gegrond."

2.1.5. In een vijfde en laatste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij meent dat deze verdragsbepalingen geschonden zijn, gelet op de voorgaande uiteenzetting.

2.1.6. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende (bijkomende) stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- notities persoonlijk onderhoud (stuk 3);
- persartikels omtrent corruptie *d.d.* 10 maart 2026 en 11 maart 2026 (stuk 4);
- persbericht van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens *d.d.* 2 oktober 2026 (stuk 5);
- Nansen, "*De beoordeling van de bewijslast inzake asiel: de actualiteit sinds het arrest Singh e.a. t. België*" (stuk 6);
- persberichten omtrent de moord op verzoekers zoon (stuk 7);
- algemene persberichten over bloedwraak (stuk 8);

- wetenschappelijke tekst over tijdsafhankelijke effecten van psychosociale stress op de contextualisering van neutrale herinneringen (stuk 9);
- wetenschappelijke tekst over hoe rust na trauma het geheugen beïnvloedt (stuk 10);
- wetenschappelijke tekst over geheugen contextualisatie bij PTSS (stuk 11).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de toen geldende artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève.
Artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Oud artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormde van artikel 12, tweede lid, sub b), van voormalige Richtlijn 2011/95/EU, verwees naar artikel 1, F, van het Verdrag van Genève en stipuleerde:

"*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden*."

Oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormde van artikel 17, eerste lid, sub b), van voormalige Richtlijn 2011/95/EU, bepaalde dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Artikel 41 van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt dat Richtlijn 2011/95/EU met ingang van 12 juni 2026 wordt ingetrokken en dat verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar deze verordening.

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet werden opgeheven bij de artikelen 50 en 53 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026).

Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepaling op grond waarvan verzoeken om internationale bescherming die vóór 12 juni 2026 zijn ingediend onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf die datum eveneens van toepassing op verzoeken die vóór 12 juni 2026 werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat zowel het voorliggende verzoek als de bestreden beslissing dateren van vóór 12 juni 2026, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggende beroep derhalve toepassing te maken van de materiële voorwaarden voor uitsluiting die thans zijn neergelegd in de artikelen 12 en 17 van Verordening (EU) 2024/1347.

Voor de *in casu* relevante uitsluitingsgrond stelt de Raad vast dat deze bepalingen de voorheen toepasselijke materiële criteria hernemen. Artikel 12, lid 2, b), van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt, in overeenstemming met artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève en artikel 12, lid 2, b), van voormalige Richtlijn 2011/95/EU, dat "*een onderdaan van een derde land of een staatloze wordt uitgesloten van de*

erkenning als vluchteling wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die onderdaan buiten het land van toevlucht een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan voordat die onderdaan van een derde land of staatloze als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen voorafgaand aan de toekenning van de vluchtelingenstatus; bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige niet-politieke misdrijven worden aangemerkt". Artikel 12, lid 3, van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt, in overeenstemming met artikel 12, lid 3, van voormalige Richtlijn 2011/95/EU, dat deze uitsluitingsgrond tevens van toepassing is op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daarin genoemde misdrijven of handelingen. Voor de uitsluiting van subsidiaire bescherming bevat artikel 17, lid 1, b), gelezen in samenhang met artikel 17, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1347 een overeenkomstige regeling.

De inwerkingtreding van Verordening (EU) 2024/1347 en de daarmee samenhangende opheffing van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet brengen voor de *in casu* onderzochte uitsluitingsgrond aldus geen wijziging mee van de materiële criteria aan de hand waarvan de uitsluiting en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker moeten worden beoordeeld.

2.3.3. De uitsluitingsgronden in de artikelen 12 en 17 van Verordening (EU) 2024/1347 moeten restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de commissaris-generaal. Deze omstandigheid ontslaat de verzoeker evenwel niet van zijn verplichting om mee te werken bij de vaststelling van alle voor zijn beschermingsverzoek relevante feiten en omstandigheden (zie EASO, "*Practical Guide: exclusion*", januari 2017, p. 9).

Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden, voorzien in artikel 12, leden 2 en 3, en artikel 17, leden 1 en 2, van Verordening (EU) 2024/1347, is niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, *i.e.* "*boven elke redelijke twijfel verheven*", wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd, vereist niettemin dat er "*ernstige redenen zijn om aan te nemen"* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of handelingen, die onder de in voormelde bepalingen vastgelegde uitsluitingsgronden vallen (zie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, pt. 95; EASO "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p. 55-57, p. 98-119).

In het EASO rapport "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", eerste editie (2016), worden volgende voorbeelden gegeven van bewijs dat kan gebruikt worden om te besluiten tot een uitsluiting van internationale bescherming: "*Country of Origin Information (COI), statements of the applicant and among them confessions of involvement for instance, credible testimonies of witnesses, indictments or convictions by an international court or tribunal, convictions by national courts (assuming fair trial guarantees have been assured) or extradition requests*" (p. 42).

De uitsluitingsclausules dienen, in het bijzonder met betrekking tot de vaststelling en de kwalificatie van de feiten, met de grootste omzichtigheid en op beperkende wijze te worden toegepast. Zij kunnen er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven worden gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de rechterlijke overheden en zonder nadere wetsbepaling (RvS 29 juli 1998, nr. 75.484).

2.3.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal toepassing maakt van de uitsluitingsclausules thans voorzien in de artikelen 12, lid 2, b), en 17, lid 1, b), van Verordening (EU) 2024/1347 op basis van een veroordeling die verzoeker opliep in Italië voor feiten van mensensmokkel. De commissaris-generaal verwijst in dit verband enerzijds naar verzoekers eigen verklaringen, waaruit blijkt dat hij in Italië door een rechtbank in Milaan werd beschuldigd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor mensensmokkel, dat deze uitspraak in beroep werd bevestigd en dat hij voor deze feiten op 10 maart 2004 in Italië werd opgepakt nadat hij in 2002 vanuit Albanië naar Italië was gevlucht. Verzoeker ontkent zijn betrokkenheid bij deze feiten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3, 12 en 13). Anderzijds verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar algemene informatie die zij aan het administratief dossier toevoegde, waaruit blijkt dat verzoeker effectief veroordeeld werd voor mensensmokkel in Italië door een rechtbank in Milaan en dit niet enkel voor het misdrijf "*illegale smokkel van migranten*", maar ook voor het misdrijf "*criminele organisatie*". Bovendien zou hij veroordeeld geweest zijn tot een gevangenisstraf van twaalf jaar, vijf maanden en zesentwintig dagen (administratief dossier, map landeninformatie). Beide versies van de feiten zouden volgens de commissaris-generaal op zich kunnen leiden tot de uitsluiting van internationale bescherming van verzoeker, zeker gelet op het feit dat uit beide versies blijkt dat hij veroordeeld werd door een rechtbank van een EU-lidstaat, waardoor de feiten geacht worden te zijn bewezen. Daarnaast wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker naliet, ondanks een expliciete vraag daartoe tijdens zijn persoonlijk onderhoud, enige rechterlijke uitspraak in deze Italiaanse strafzaak voor te leggen, hetgeen nochtans

verwacht kan worden omdat hij zich toen door een Italiaanse advocaat liet bijstaan en hij wel gerechtelijke stukken neerlegt van zijn strafzaken in Albanië.

2.3.5. Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat hem verweten wordt dat hij in het verleden veroordeeld werd, zonder dat er verduidelijkt wordt voor welke feiten hij concreet werd veroordeeld, wanneer en waar deze feiten plaatsvonden, wat de omvang van de geleden schade was, *etc.* De Raad kan verzoeker bijtreden dat de beschikbare informatie over de veroordeling waarop de commissaris-generaal zich beroept om verzoeker van internationale bescherming inderdaad uitermate beperkt is.

Uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud volgt dat hij enkel verklaringen aflegde waaruit het bestaan van deze veroordeling (in eerste aanleg en in beroep) blijkt. Daarnaast werden hem volgende vragen hieromtrent gesteld: "*Hoe kijkt u vandaag terug naar de feiten van mensensmokkel die u gepleegd heeft en waarvoor u veroordeeld werd? Ja, ze hebben mij daar gevonden; daar opgepakt; ik stond op een boot; ze dachten dat ik een leiderschap had op die boot; ze hebben mij opgepakt; in verband met dit; ik wil gewoon vooruit gaan; dat is lang geleden; 20 jaar geleden; ik ben naar België komen. Een rustig leven leiden. Ook de eerste keer heb ik hetzelfde verteld; mijn leven is in gevaar. U zei daarnet rond die mensensmokkel 'ik had er niets meer te maken'. Wat bedoelt u daarmee? Ik had er niets mee te maken; ik wou zelf naar Italië gaan; ik was op die boot; met de bedoeling zelf naar Italië te gaan. U heeft de feiten van mensensmokkel niet gepleegd? Neen, ik heb ze niet gepleegd*". Behoudens het voormelde, werden aan verzoeker niet de minste bijkomende vragen gesteld over deze veroordeling, de omstandigheden of de feiten die hieraan ten grondslag liggen.

Ook uit de door de verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie kan niets meer worden afgeleid dan het bestaan van deze veroordeling. Hieruit kan evenmin iets worden afgeleid over de omstandigheden van deze veroordeling en de feiten die hieraan ten grondslag liggen.

Dergelijke bijkomende elementen over de veroordeling en de feiten die hieraan ten grondslag liggen zijn nochtans cruciaal om te kunnen oordelen of verzoeker zich met deze feiten schuldig maakte aan een ernstig, niet-politiek misdrijf gepleegd buiten zijn land van toevlucht en voordat hij tot dit land als vluchteling werd toegelaten. Het ontbreekt de Raad aldus aan voldoende gegevens om te kunnen oordelen of verzoeker kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van zijn veroordeling in Italië.

2.3.6. De Raad wijst er verder nog op dat het, gelet op het feit dat de bewijslast *in casu* bij de verwerende partij ligt die zich op een uitzonderingssituatie beroept, de commissaris-generaal toekomt verdere stappen te ondernemen om bijkomende informatie te verzamelen alvorens zich te baseren op de uitsluitingsclausules van de artikelen 12, lid 2, b), en 17, lid 1, b), van Verordening (EU) 2024/1347. Zo kan er redelijkerwijs verwacht worden dat de commissaris-generaal zelf meer stappen ondernam om de Italiaanse rechterlijke uitspraken te bekomen, te meer dit uitspraken betreffen van een andere lidstaat van de Europese Unie, of minstens zou duiden waarom dit niet mogelijk is. Hoe dan ook kon tenminste verwacht worden dat de commissaris-generaal verzoeker uitgebreid hoorde over diens veroordeling in Italië en de feiten die hieraan ten grondslag liggen of bijkomende informatie zocht hierover, *quod non in casu,* alvorens hem op basis hiervan uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek aangewezen is. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 maart 2026, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS